

KLARA

av Anna Nygren

”Kommer du ihåg när vi träffades första gången”

Klara viskar i mitt öra. Strax bakom och nedanför mitt huvud, på bussätet på det grå taggiga tyget, kan någon ha kletat ett tuggummi. Sen har det kanske plockats bort men fibrerna och bakterierna kan ändå sitta kvar, fast tuggummit är borta. Och om någon får veta att jag lutat håret mot sätet kommer jag att dö. Min rygga ligger vid bussfönstret. Mjukis-Ior måste amputeras bort nu genast, jag kan inte ha honom kvar i handtaget vid nacken, inte nu längre, jag måste ju bli vuxen. Det går inte att ha honom kvar, går inte, går inte. Men vid mellis, när jag tar fram saxen för att ta bort honom, då har han puppyeyes och skriker att jag får inte, jag kommer inte klara mig utan honom. Så han blir kvar, och jag fortsätter min barndom. På sätet bakom min väska sitter Klara. Bredvid Klara sittdansar Lisa till Dabuzz. Hon har gjort koreografin nästan själv, precis så som dom gör på hennes jazzdans i stan. Lisa blundar och om jag skulle se henne skulle jag se en kropp med rörelser som är så olika mina att jag genast skulle förvandlas till en geting. Utan att Lisa märker det lutar sig Klara fram mot gluggen mellan sätenas övre hörn.

”Dungen vid dagis. Jag lekte bara med Patrik. Sen var du där, vi möttes, vi stod mittemot varandra, jag minns att jag höll typ en stor grej eller nåt, och så frågade jag vad du hette och du stod där och bara kollade. Jag trodde du var efterbliven. Så jag sa:

Jag heter...

Och då, exakt samtidigt:”

Konstpaus där melonsmaken på hennes tuggummi når mitt medvetande. Genom en lerfläckig hinna ser jag hösten falla i färgkaskader från himlen.

”Och då, exakt samtidigt:

KLARA.

Du blev så rädd att du började gråta och sprang iväg. Du sprang så roligt att jag fick värsta skrattanfallet.”

Jag skrattar. Klara skrattar. Klara slutar plötsligt och mitt eget skratt är ensamt, och då blir konstigt. Jag försöker trösta mig med att tänka på minen i Lisas ansikte när hon dansar. Är hon normal? Jag ska härma henne framför spegeln hemma. Puta med läpparna. Lisa är så fånig, Klara måste välja mig.

Klara är så himla mycket Klara.

Det är så svårt för mig att vara Klara när Klara är så himla mycket Klara och så himla bra på det. Vad är det med namnet? Jag tänker att jag har tappat något under bussätet men där ligger bara snus och tuggummi. Hur ska jag kunna heta Klara när Klara, är Klara?

Hur ska jag kunna vara något annat än Klara, när Klara,
när Klara,
när Klara...

Sen härmar jag Klaras fejs. Men hennes fejs är så perfa. Jag kan inte. Jag himlar med ögonen och skäms. Jag blir rädd att Klara råkar se mig genom speglingen i bussfönstret.

Å.

Jag blir rädd att jag skär sönder hennes ansikte om jag skrattar nu.

Jag skrattar.

Inget händer.

Först kommer man in som i hela den stora lagården. Ovanför den finns skullen. Där är höet löst eller i fyrkanter, eller som att allt först varit fyrkanter men att dom sen gått sönder så att det är hö överallt. Det är här vi har sovit. Höet är överallt. Klara inuti en sovsäck är ändå lika farlig som Klara utan. Hon är en mask instängd i dun och polyester, tål minus 30 men ändå är hon fantastisk.

Minns:

Klara som står ovanför mig, inuti sovsäcken, och plötsligt låter sin kropp falla, rakt framåt, handlöst, ner mot mig. Jag skriker, det är omöjligt att låta bli. Klaras skratt rullar runt i höet, mellan väggarna, springorna i golvet. Själv försöker jag sluta skaka, försöker omvandla skriket till skratt.

Jag måste öva mera på att skratta autentiskt.

Det var hundra år sen.

Vi skulle aldrig vara på skullen längre. I somras sprang vi över det andra höet. Rundbalarna med blått eller vitt nät runt. En gång såg jag rosa plast runt balarna, men de var när vi åkte bil i Skåne. Balarna låg på gårdet med rosa plast runt. Dom förvandlade hela världen till en miniatyr, som ett modellandskap så som Lukas har på rullplattan under sängen, fast det fanns inget tåg. I den här modellen hade någon lagt godis, små rosa runda fyrkanter (balarna alltså). Snart skulle en gigantisk hund komma och äta upp det. Man kan inte lägga godis bara sådär. Mitt huvud snurrar.

Men Lukas fattar inte. Lukas, min bror, min lilla bror, min lillebror, han som hänger som ett köttstycke efter mig, han som drar ner mig, ner, ner, i gyttjan. Lukas vet ingenting om hundar fast han hatar dom av hela sitt hjärta, fast han flyr dom som pesten och är livrädd för dom. Han vet ingenting om hundar för han säger bara att han är rädd och sen räddar alla honom från hundarna. Lukas fattar inte när han gör det omöjliga. Lukas vet inte vad rädsla är, han vet inte vad skam är, vet inte att han borde dö av pinsamhet. Han har aldrig känt Albins tänder när Albin slickar på fingrarna. (Upplýsning: Albin betyder vite eller och nästan lika populärt detta sekelskifte som förra. Albin släthårig fox terrier hämtad från uppfödaren, tillhör Klara.) Det är vassa benbitar som kan hittas i marken om tusen år. Så, ovanför bilen i Skåne kan hundarna komma. Dom kommer över en och kastar sig över godiset, dom visar ingen hänsyn, dom råkar trampa ner en.

Rundbalarna ligger till höger precis innanför dörren, innan man kommer in till själva stallstallet. I somras sprang vi över rundbalarna. Dessa balar är inte inplastade såklart. Man måste

springa försiktigt på dom första så att dom inte rullar iväg över betonggolvet. Det kan hända. Sen måste man springa fort. Klaras jodphurs har perfekta sulor. Jag tänker att hade jag bara bättre skor så skulle allt ordna sig.

Det bränner i tinningarna och näsvingarna.

Man tar med händerna i nätet. Fingrarna måste få ett fast grepp, men sen fort loss, när Klara gör det dras nätet upp, så släpper hon och det smäller till. Jag ser Klaras ben bakifrån. Knäna upp och vaderna utåt, så att hon inte fastnar i hoppen. Hon kan också springa utan att ta i med händerna, hon kan springa nästan som på sextiometersbanan men med hela kroppen böjd pga taket. Hon ser ut som en grej i Sagan om ringen.

”Du måste hoppa fortare annars kommer du ramla mellan, fatta att dom väger kanske hundra kilo, vill du bli mosad eller.”

Till höger är maskinhallen. Här finns en skördetröska som är grön. Samma färg som färsk skit från kanadagäss. Här finns gamla grejer som man inte vet vad det är. Klaras familj har även ett hus där det bara finns cyklar. Det finns så många cyklar därinne att det inte går att gå in. Man kan inte hämta ut en cykel för det finns så många cyklar. Man måste stänga dörren fort annars faller cyklarna ut. Två cyklar kan räddas ur mängden, en till Klara och en till mig. Den ena rostbrun fast blank med en sadel som guppar framåt och bakåt. Den andra pytteliten och lila. Klara sitter på den rostbrunas sadel och vickar den framåt och bakåt. Hon berättar om sin systers kille som är nästan skinhead och hennes mammas förakt och butterhet och snart flyttar Linda hemifrån, säger Klara. Hon kommer få ta över Lindas rum då. Det har vinröda väggar och ser ut som en porrklubb säger Klaras mamma.

Ibland tittar jag på Klaras mamma. Om jag kisar ordentligt ser jag genom ögonfransarna hur Klaras mamma liknar min mamma, åtminstone lite. Jag hör min egen mammas röst säga:

”Det ser ut som en porrklubb.”

Jag dör. Så pinsamt.

Nu är det efter sommarlovet.

Den nya skolan är inte alls så som jag tänkt mig. Cirka hälften av inomhusväggarna är som utomhusväggar. Mörkbrunt och vasst tegel. Om man lutar sig mot väggen fastnar teglets räfflor i kläderna och man får märken ända in på skinnet. Om man drar pennan längs väggarna vässas den tills den är alldeles nednött. Allt luktar Dennis Hjelte. Vi har fått höra allt om Dennis Hjelte. Han är en legend och Den Stora Faran. Nu är han här, nu är vi här där han är. Han är överallt och skulle närsomhelst kunna komma fram och mörda en.

Annars är allt samma som i mellanstadiet.

Jag står bakom Klara, Lisa och Jessica. Dom är inte samma, men jag kan inte sätta fingret på skillnaden. Alla står i klump innanför dörren. Jag andas med superdjupa andetag och försöker kanske framkalla panikångestattack eller svimning. Det hände min kusin en gång. På en konsert. Hon föll ihop och hela havet av människor öppnade sig då, släppte fram kusinens syster som bar kusinen i famnen. Och badet spelade för bara henne då.

Sen: Allt blev tyst.

Nu: Allt blir tyst.

Lisa eller nån annan kommenterar:

”Seriöst är det där en lärare!”

”Det är en svettfläck.”

Kanske skriver jag i min dagbok:

Klara L. (det är Klara) & Klara O. (det är jag)

Klara & Färdiga & Gå.

Klart & Som & Korvspad.

Klara & Rena.

Klara & Rara.

Vad tycker Klara om Klara?

Vad tycker Klara om att jag heter Klara?

Fakta: Jag heter Klara. Hon som är min bästis heter Klara. Jag kan inte veta om hon som är Klaras bästis heter Klara.

Fakta: Jag vet ingenting.

Fakta: Allt ligger i namnet. Det är inte en del av mig. Det är allt jag har.

Klaras nya häst heter Aston och är en Connemara. Klara säger:

”Vill du hjälpa mig med Zorro nu?”

Jag har ridit Fleygur, Klaras pappas islänning (26 år gammal), så länge. Hela sommaren. Jag går förbi hans box och låtsas att han gnäggjar eller tittar. (Det gör han inte, han tycker höet är snyggare än vad jag är, jag antar att alla håller med.)

”Aldrig mer”, viskar jag. ”Nu är det nog.”

Då skär det i benen och underlivet. Sveket, det viskande sveket.

”Jag skojade bara, jag skojade fattar du väl. Jag älskar dig.”

Jag drar i skruven för att öppna boxdörren. Låsanordningen är som en lång stav av metall som vill sitta fast i en platta med hål i. Den dras dit. Den är en superstark magnet och när man ska öppna måste man dra ifrån den. I änden av staven finns ett parti som är tjockare, metallen är räfflad. Där ska man hålla när man drar och öppnar. Räfflorna fastnar i mina handflator, som om metallspån kommer sitta fast där för alltid. Mina handflator är så röda. Och ömma. Och ömtåliga. Jag trycker kroppen mot stolpen vid dörren för att ta spjörn men armarna blir inte starkare. Dörren, dörren, den måste bara upp, upp, upp. Klara säger att en häst dom hade en gång kunde öppna boxdörren med tänderna. Med dom orden faller mina egna tänder genast ut ur munnen, metallen i boxlåset böjer ut dom tills rötterna går av. Jag måste få upp dörren innan Klara kommer för att hjälpa. Jag behöver ju inte ens gå in här. Staven slår igen vid andra leden på pekfingret. Fingret dör. Jag kan inte tänka att det gör ont, för ondskan räcker inte till för detta. Snart kommer det bildas en äcklig hudklump där. Min afingrar är redan misshandlade. Men jag är inne hos Fleygur. Jag smäller igen dörren, så som Klara gör. Jag glömmer att jag inte kommer få upp den inifrån. Jag måste hänga på magen över boxdörren och jag är för kort. Lättare att hoppa över, klättra över, kravla och falla över.

Jag har händerna under Fleygurs man. Pälsen på halsen är mjuk som dimma och damm. Händerna sjunker in totalt. Han vrider undan halsen när han letar höstrån att äta, men jag håller mig kvar, nära, mysa, värme. Jag andas i hans man. Manen har strån som små, små, tunna grenar, mot kinden är dom en mjuk bark. Jag andas i manen. Händerna djupt in i pälsen.

”Förlåt.”

Jag kunde rida varannan gång Fleygur varannan gång Zorro. Jag kunde säga det till Klara och Klaras pappa. Men Fleygur kan också gå i hagen bara. Kanske.

Hur ska det bli rättvist?

Fleygur är Klaras pappas häst. Zorro är numera Klaras gamla. Aston hennes nya. Ingen häst är min häst. Jag bara lånar. Vad jag har kan närsomhelst tas ifrån mig. Jag lever detta lånade liv.

Fleygur ställer vänster framhov på min högerfot. Jag kippar efter luft och trycker hela min kroppstyngd mot hans bog. Inget händer. Jag trycker in armbågen i sidan på honom. Inget händer. Detta är hämnden för att jag har så lätt att överge honom. För att jag är så dålig på att äga och så. För att jag är en lånad människa. Jag böjer mig ner och drar i benet strax ovanför hovskägget. Fleygurs ben är som en stolpe upp ur golvet. Det sitter fast och min fot sitter fast i den.

”Flytta på dig”, väser jag.

Klaras steg i gången, hon visslar hakuna matata.

”Tja Klaris, fan jag såg dig inte. Det är ord som är bra finns inga bekymmer man är lycklig. Vad gör du?”

Jag skrattar så mycket jag orkar.

”Asså jag sitter som fast här, han är helt knäpp.”

Klara kommer in.

”Idiot-Frej vad gör du, du får inte stå på folk, vet du väl.”

Han flyttar sig lätt och snabbt, men all smärta finns kvar i foten. Klara står vid huvudet och kliar hårt i pannan.

”Lilla busegubbe, min lilla busegubbe, är du det, min lilla buselusegubbe.”

Jag försöker röra tårna. Det känns att köttet liksom flyter runt inne i skon.

Klara frågar:

”Är du okej?”

”Visst.”

Hemma måste jag i smyg kolla på Pip-Larssons. Det är en teveserie om en familj som bygger en typ husvagn och sen har dom massa barn och dom åker runt i den här husvagnen, som dras av hästar, för att komma till en moster (tror jag). Hästarna, hästarna, grova nordsvenska, hovskäggen, manarna.

Nordsvenskarna går så tryggt. Dom bär hela deras liv. Jag har ett minne hur jag rider i ridhuset och vid F precis så tänker jag på att sen när jag kommer hem ikväll är det Pip-Larssons på teve och jag kan sitta i soffan och titta på det och om jag bara fokuserar på det så kommer jag orka hela ridlektionen.

Jag har ett minne av att sen galopperar jag på Candy. Hennes galopp är så liten och snabb. Jag håller nästan inte alls i manen. Hon har till och med rätt galopp, jag kan nästan känna det. Jag kan styra i galoppen. Jag känner att Candy är i mig nu. Hon är med mig, hon är mer med mig än vad hon är med Jackie, eller Chloé eller Marängo. Hon biter inte någon av dom. Hon jagar inte någon av dom för att bita dom. Jag är med henne nu, i rytmen. Jag sitter med rak rygg, så rak som möjligt. Lätt framåtlutad bara, följer med i rörelserna.

Jag får ju rida Candy nästan varje lektion. En gång i veckan är hon min. Om jag bara varit bättre. Om jag bara inte varit rädd. Då skulle jag äga. Hon skulle inte äta mig med långa tänder. Jag skulle inte böja mig som gräset. Vi skulle vara ett. Tänk om varje stund varit som den galoppen. Om jag bara fick känna igen.

Nu i soffan är benen uppdragna mot knäna men jag spänner skinkorna, en skinka i taget, släpper, spänner, som i rytmen av galoppen. Jag är hopkrupen i en boll och gungar i galopptrytm. Kollar på Pip-Larssons. Jag spolar fram och tillbaka när dom lägger på selarna. Läder och trä mot stora kroppar. Memorera seldonens alla delar. Hur dom knäpps. Blunda och rita i huvudet. Den långa luggen. Brun kropp och ljusare man. Värmen.

En dag i skolan. Hur man pratar. Hur man *inte* pratar. Måste bara minnas allt för att inte göra fel igen.

”Vad sa du?”

”Eh jag har fått nya jeans.”

”Säg igen.”

”Jag har köpt nya jeans.”

”Omg. Gud. Lyssna. Säg igen.”

”Jag eh har köpt nya jeans.”

”Herregud. Jeans. Jeans. Så jävla kul.”

”Jag.”

”Jeans. Det heter jeans. Inte jeans. Det låter ju som gud jag vet inte.”

”Alltså.”

”Hallå hör du. Jeans. Jeans. Inte jeans. Varför säger du så.”

”Mm, vet inte.”

”Det låter askul och konstigt.”

”Mm.”

”Jeans. Jeans. Det låter typ som pins, finns, pins.”

”Kvinns.”

”Kvinns, vad fan är det för ord.”

”Nä men nåt som pappa säger.”

”Så jävla bonnigt.”

”Jag vet. Jag är bonnig ju.”

”Mhm. Älskart. Kvinns.”

Senare samma dag. När jag kommit hem, klivit av skolbussen vid kyrkogården.

Jag går i mörkret längs stora vägen. För varje vitt sträck:

”Jeans.”

Halvtysta läpprörelser.

För varje snöstolpe:

”Kvinns.”

För varje gatlykta:

”Sätt på radiola.”

Klara säger att hennes pappa säger så. Jag har aldrig hört det men pappans röst ligger som inuti Klaras. Klara filmar sin pappa när han sover och visar på rasten. Han snarkar. Min pappa snarkar också. Han har en plastbit att ha mot snarkningar men det låter ändå. När vi bor i samma rum på vandrarhem på semestern måste jag somna genast annars är det omöjligt. Jag får aldrig vakna för då är det omöjligt. Om han väcker mig blir jag så kissnödig. Jag måste gå på toa igen och igen och igen.

Jag kissade i sängen tills jag var nio, det är därför. Jag vet att när som helst kommer det varma gula rinna ut ur mig, rinna mellan benen. Varmt och vått, kallt och vått. Jag vet bara att: vätskan är skammen. I skolmatsalen kan jag nästan aldrig dricka. Inte kallt. Hemma kokar jag te. Varmt och vått. Håller händerna runt, kan inte dricka. Släpper koppen. Kallt och vått.

Radiola spelar i bussen:

Ingen sörjer när du dör ingen ska sakna det du gör ingen vill veta var du köpt din tröja.

Jag är ett hav, man bara svettas hela tiden även när det är kallt, tex om säger något. Jag tänker ofta på mig som vatten, jag tror att det är havet, fast jag har aldrig sett havet så jag vet inte. Så gör Klara bomben. I simhallen. Slagen av vågorna mot kaklet. Man kan tänka på det som att det cirklar ut. Man kan också tänka på Klara som hav. Jag blir ofta trött av att tänka.

Hur kan jag veta allt och inte hantera något? Man kan tänka på kriget.

Man kan tänka att man är i kriget och man måste bara överleva varje dag. Denna högstadieskola. Det är kriget. Jag är en soldat som klättrar i leriga skyttegravar. Jag är smutsig och äcklig. Ibland när jag kollar mig i spegeln ser jag smutsen och äcket. Och jag kan inte låta bli att gilla det. Jag fascineras. Är jag ful? Är det fula fint? Ibland när jag kollar tänker jag att jag är underbar. Jag ska bara bli lite smalare, en grop under varje öga, för att påminna om skyttegravarna. Man måste ha något. Något som är ens alldeles egna.

Hästar:

I Klaras stall:

Zorro (*Klaras gamla, sedan red jag Zorro, han är så gammal, han har blivit alldeles blek, ibland kan man ändå låtsas att man inte hör hur det knakar om kroppen, man kan låtsas att han är en tecknad häst, han kan vara kul eller vacker, låtsas att man ridit honom hela livet, han kan vara min mamma, som tagit hand om mig, och nu*),

Fleygur (*först red jag Fleygur, bara för att, jag kan inte känna något men man måste ha en häst, ju, jag kan känna hur hovarna står på mina tår, tänderna i huden, jag försöker känna pälsen, fluffig, jag försöker, och nu*),

i övrigt,

Aston åt Klara (*gud*).

På ridskolan:

Candy (*hon är så liten, så seg, så sur, hon är en skäck med pissfläckar, hon äter mig som jag äter henne, hon äter mina vantar, ingen kan älska henne utom jag, jag kan inte älska någon utom henne*),

i övrigt,

andra hästar men dom är så mycket kropp, bara kropp, jag blir så konstig i närheten av dom.

Zorros svank:

Om man lägger en linje från manken till korset kan man sätta upp en handsbredd mellan linjen och ryggen. Man måste pressa ihop fingrarna och lägga tummen i handflatan, men ändå. Så stor är svanken. Magen dras mot jorden. Tänker att:

När jag rider (min tyngd ovanpå sadeln) kommer ryggen gå av, jag kommer falla genom honom. Jag hoppar förskräckt upp från marken. Vi är i sommarbetet. Små stenar under gräs. Jag ser det så tydligt framför mig:

Jag kan inte kolla på den uppspruckna buken, kollar på huvudet som slår. Ögonen är uppspärade. Man ser vitorna. Dom är alldeles röda. VAD HAR JAG GJORT. Jag har dödat honom. ÅÅÅÅÅÅ.

Blir alldeles förstenad av denna tanke. Kommer det hända bara för att jag tänker, tänker, tänker. Kommer det frammanas av min hjärna. Finns det en ond liten djävul inuti mig som gör detta mot Zorro.

När Klara frågar varför jag segar säger jag: Inget.

Jag lägger på sadeln, rättar till vojlocken. Om den bara ligger alldeles slätt så kanske.

Sen rider vi.

Tummarna har skurits bort från mina händer. Detta pga KYLAN. Jag känner ingenting. Om dom inte ska dö alldeles måste jag måste jag vika in dom och hålla om dom. Jag gör det. Jag har inte tummarnas fingeravtryckssidor ovanpå tyglarna *så som man ska* utan inuti händerna. Jag känner inte gummiplupparna på vantarna. Jag känner ingenting. Det är alldeles rött. Och då drar Zorro ner huvudet. Jag tappar det totalt.

Klara roppar att jag måste dra upp huvudet på han. Han får inte äta nu. Börjar han äta kommer han aldrig sluta. Klara kommer upp bredvid mig och tar tag i tygeln. Jag måste dö nu. Jag måste dö. Nu.

Jag känner att Klara mördar mig. *Kill me with kindness*. Jag känner hur jag hatar Klara.

Jag säger:

”Tack.”

Nu åker bussen ut ur Blacka. Lukten från bruket kommer ändå sitta kvar, bussen kommer inte åka ut ur lukten. Jag kommer, pga jag går i den hela dagarna, föralltid lukta som lukten i Blacka. Jag luktar pappersmassa. Hur luktar papper? Inte varmt som när det kommer ut ur kopiatorn, nytryckt med veckoblad och instruktioner. Nej, det luktar kräks. Jag luktar kräks. Nej, det luktar värre än kräks. Det luktar så att man vill kräkas. Det är inte en lukt, det är en uppmaning att spy.

Nu åker bussen förbi gamla skolan. Dom har redan gjort om den. Förut var den bajsrosa. Nu är den betongfängelsegrå.

Nu åker bussen förbi Sandras hönsfarm. En gång brann det där. Alla hönskropparna blev grillade. Jag känner paniken i vingarna vid minnet.

När det brinner i stallet och man leder ut hästarna för att rädda dom, då kommer dom springa tillbaka in i elden igen. För när dom var vilda på prärien och det kom en gräsbrand, då kunde dom springa igenom elden, och komma ut på andra sidan. Där gräset redan brunnit kunde det inte brinna igen. Men om man springer in i ett brinnande hus. Då finns ingen andra sida.

Om det brinner i vårt hus är den enda jag ska rädda Sally. Sally, Sally. Hon är två år äldre än jag. Hon är redan gammal för att vara katt. Hon skulle ändå kunna leva många år till om hon inte brann inne. Jag ser flammorna speglas i hennes ögon och jag tar henne bort från elden. Hon får aldrig ens nosa på värmeljusen. Hon är den enda, när jag tänker efter är hon den enda. Jag kan tro att jag älskar... *andra*. Men endast Sally kommer vara trogen. Hoppas jag.

Nu åker bussen förbi den andra fabriken, som lyser i mörkret. Den har ett namn som låter som engelsk marmelad eller jaktkläder, men dom gör något oklart. Ibland luktar den popcorn.

Nu åker bussen förbi Roxen-pizzan. Ljusslingan är så ful att man vill ta livet av sig. Men på nåt sätt får man ändå tröst.

Nu åker bussen förbi ridskolan. Men det är torsdag idag, inte onsdag eller lördag. Onsdag åker jag med mamma på hennes ridlektion. Medan mamma ihop med alla andra vuxna *kvinnor*, så rider borstar jag Candy. Skrapa på skrapa på skrapa. Det är alldeles tomt i stallet, bara ljudet av hästar. Jag älskar Candy då. Jag älskar Candy oavsett om Candy bryr sig om mig då. Jag älskar spånet i spiltorna, hur det fastnar på ridstrumporna och i sömmarna på skorna. Jag väljer dom bästa borstarna. Jag borstar i långa, kraftiga tag. Jag borstar alldeles lagom hårt. Borstarna glider över Candys päls, det blir så blankt. Jag gnuggar bort

pissfläckarna, jag kammar manen, trasslar ut svansen, kratsar hovarna, inga fler kråkor i ögonen. Jag smeker Candys öron.

Torsdagar rider Alicia och Madde. En gång var dom fulla i bussen på vägen till stallet.

”Gud vad är det för fel på er”, frågade Lisa.

”Här.” Madde sträcker fram en colaflaska med vattenliknande innehåll.

”Gud är du full eller.”

Alicia och Madde exakt samtidigt:

”Jaaaaaaa.”

Dom faller ihop på golvet längst bak.

Klara säger: ”Men är ni helt dumma i huvudet.”

Klara kan bära moralen som en glittrig tiara:

När Klara säger att *man måste ta ansvar*. Då är det allvar, det är det som gäller, men det är också, höjden av Cool. Klara vet att man inte får supa i stallet. Klara vet, vet, vet. Och när Klara vet, då är det sant. Klara kan vara sträng, alldeles sträng. Och när Klara är Sträng, då är det höjden av Cool.

Detta är: Fakta.

Själv är jag tyst. Det bubblar i benen och jag kan inte riktigt känna sätet under mig.

Lördagar rider jag och Klara. Vi har alltid ridit lördagar men kanske ska Klara byta och gå i privatgruppen nu. Aston kan man rida lektion med, faktiskt värt det, att lasta han i transporten och köra till ridskolan med han. Zorro är för gammal. Inte värt att åka med transporten med honom. Aston värt det. Han kan man kanske tävla med sen. Klara kan tävla med Aston.

På eftermiddagarna när jag följer med Klara till Klaras stall hälsar vi på honom ihop. Alltid en stund med Aston innan jobbet börjar. Klara och jag med Astons huvud mellan oss, klappar pannan, nosryggen, ner mot mulen, låter honom slicka handflatorna, han ser så snäll ut, så pigg och glad. Det är så lätt att älska Aston. Det är så svårt att älska Fleygur. Och Zorro. Lättare att älska Zorro än Fleygur. Candy mellansvår. Hon är så trög och man måste banka med skänklarna. Man känner sig så elak när man rider henne. Man känner sig som våldet själv. Man känner att hon är emot en, att hon hatar en. Kärleken till Candy bygger helt och hållet på ömsesidigt hat. Att hon är så jobbig att gilla att man inte har nåt annat val än att älska henne. Och ingen är så tråkig tillbaka, ingen är så ointressant – Candy har inget annat val än att älska tillbaka.

Candy 4-ever

<3 u

Jag formar med fingret som en ristning i bussätet.

Endast för Candy berättar jag om Madde och Alicia och fylleslaget. Det är något med det som gör det så himla fruktansvärt. Jag ser hur dom går över stallplanen. Detta är inte att gå, detta är fnitter. Jag är väldigt rädd. Vad dom kan göra och vad som kan göras med-mot dom.

Jag är rädd för det som är i deras kroppar. Skulle det någonsin komma in i min?

Mamma rider så dåligt. Hon har en stor kropp men rider som om hon var liten. Hon har ingen styrsel, hon kan inte hålla knäna stilla, inte ryggen rak, inte händerna sänkta, inte någonting. Jag kan inte kolla på mamma när hon rider, jag kan titta på dom andra i hennes grupp men inte mamma.

Klaras mamma rider inte.

Många har sagt att jag liknar mamma men jag vill hellre likna Klaras mamma. Jag suger in näsborrarna och drar ögonbrynen mot tinningarna.

När mamma sitter av och jag kommer in i manegen för att hjälpa henne hålla medan hon drar upp stigbyglarna.

Mammas andfåddhet i nacken:

”Såg du?”

Jag nickar.

Mammas kropp är mjuk och utan päls. Den nakna huden på händerna. Min egen kropp: Så störig.

Varje kropp är en plats och jag måste skydda kroppen från platsen och från att hamna utanför platsen.

Tex:

Candys plats. Ridskola.

Tex Zorros plats. Zorros box, Klaras stall. Fleygurs plats. Fleygurs box, Klaras stall.

Tex. Min plats.

Om man jämför. Klaras stall, man går in i det, genom maskinhallen, sen det lilla rummet, man har egentligen överblick. Ridskolan. En lång gång som är min vanliga del, där där jag får röra mig fritt enligt reglerna. Spiltor längs ena sidan, vägg med lite fönster på andra. Alla står i storleksordning. Timmy är minst, han får inte plats i spiltorna, han har en höhö i gången där han står. Man kan tycka synd om honom, men egentligen är det mysigt, man kan låtsas att det är en koja. Och alla tycker synd om honom så alla fixar mys i hans höhö.

På andra sidan väggen privathästarna. Det är ett annat sorts stall än Klaras också. Boxarna har galler och man öppnar dörrarna åt sidan. Jag tänker aldrig på denna del. Det hör inte hit. Sen har man utbyggnaden. Den ser ut som höskullen fast man bara byggt boxar där. Dom hästar som inte får plats i dom andra delarna står där. Man kan tycka lite synd om dom hästarna för inredningen är så ful där. Det ser ut som en barack. Som när dom byggde om på skolan, jag tyckte det var bästa. Då fick man ha matsäck för det fanns ingen matsal.

Ibland kan man längta efter att bo i en barack, eller att inredningen är ful.

Jag går inte in i utbyggnaden, jag får aldrig en häst där. Candy tredje minsta från Timmy. När jag vrider kroppen mot gången för att slå ut stövet tittar Timmy in i mina ögon. Jag gillar honom och jag känner ingenting.

Jessica slänger upp en köttbulle i blomkrukan på scenen. Matsalen har en scen där musikklasserna uppträder ibland. Jessica slängde upp köttbullen där. När hon gör det är det något i mig som blir alldeles konstigt, på vissa ställen på kroppen försvinner huden. Jessica slänger en bit korv så att den hamnar ovanpå ljusrören i taket. Varför är det ingen som räddar mig härifrån? Varför är det ingen som säger till Jessica? Jag faller från ljusrören, från dom gråmelerade plattorna i taket, ner mot allt i matsalen. Golvet, jag kommer hamna på golvet och allt äckel på golvet kommer fastna på min framsida.

Det är något med maten. Maten som ska in i kroppen. Det finns något som är heligt. Det finns något som är helt. Men när Jessica kastar maten genom rummet, blir det alldeles söndrigt. Jag blir till en köttbulle, en korv. Jag kan inte skilja det kött som är min kropp från det kött som är i köttbullen. *Allt kött är hö*. Så står det i Bibeln. Så har Gud sagt. Nu kan vad som helst hända. Jag kan slängas hur som helst.

Innan har jag också vetat: Det som läggs på tallriken ska ner i magen. Nu vet jag: Det som läggs på tallriken kan också kastas genom rummet. Kastas som en bomb och sprängas i min mage. Inälvor och fett-fett-fett över hela plastmöblemanget.

Jag tänker på kriget.

Jag har ett litet extra lillfinger på min vänstra hand.

Det heter Lukas och det är min bror.

Min mamma var såklart alldeles för gammal när han föddes. Det är. Så. Pinsamt. Hon kommer vara senil när han är trettio. Inte för att han kommer märka. För Lukas kommer med största sannolikhet fortsätta vara alldeles oformlig. Hans hjärna kan inte ta in. Han vandrar runt på skolgården. Trycker in sin kropp mellan dom döda buskarna i rabatten och skolans vägg. Där går han. Fullkomligt tillfreds. Hans tankar är inte av denna värld. Han är ett troll. Han är en smurf. Han är en ful monchhichi.

Det hade väl varit okej. Om det inte varit. För att hans fula och trasiga och ömkliga och tafatta och hjälplösa och åååååååååå. Sträcker sig in i mig.

Klara säger:

”Han är din bror.”

När jag försöker lämna honom en dag när bussen gått sönder och vi måste gå sista biten.

Det betyder:

Jag måste alltid ta hand om. Måste alltid ta hand om denna värdelösa varelse. Och när jag försöker. Lämna, det hugger och hugger. Mina revben sticks in i lungorna och jag kan inte andas.

Jag måste bara. *Ta hand om.*

Han.

Å.

Vad är en bror?

Allt.

Död.

Död åt allt.

Och nu har jag lämnat han i andra skolan, hur ska han överleva?

En dag frågar Johanna B vad jag gör.

När Klara var hemma hos mig tittade hon på fotot av en hundvalp, vände kortet och såg Johanna B:s handstil och namn. Klara sa:

”Hennes brorsa har fotsvamp.”

Johanna B vrider huvudet snett bakåt så det knäcker till i nacken.

Klara sa:

”Linda går i hans klass. Man kan typ se hur hans strumpor.”

Hon rör händerna mot varandra, pressar ihop skinnet på handflatorna och gör ett svampigt ljud. Klara ser så kul ut och jag skrattar. Klara ser så vacker ut i svampljudet och jag skrattar. Jag skrattar och Johannas ögon är allvarsamma, dom saknar alldeles humor, när dom skrattar saknar dom humor, dom har så barnslig smak, hennes skratt är som en svamp, hennes hundbilder växer som mögelost.

Johanna B trycker *Kemi för högstadiet 1* mot bröstet som en push up, tappar den sen på golvet. Hon böjer sig ner och vi krockar i huvudet. Jessica och Lisa skrattar. Jag börjar också skratta. Johanna skriker nästan. Det bultar och flimrar. Jag skrattar när jag slår smalbenen i skåpskanten. Sen: Johannas händer runt min arm.

”Rör mig inte!”

Johanna B rycker till. Johanna B ser:

Ögon som dimras, svagare och svagare, så plötsligt stirrar stint och farligt. Läppar som rör sig utan ljud.

”Vänta du säger inget. Ta det lugnt. Du kanske typ ska.”

Jag bultar och bultar och bultar. Det finns ingen tid. Allt har blivit till tid. Det sträcker ut sig. Johanna ropar avlägset.

Hilma kommer såklart. Hilma drar mig till framstupa sidoläge på golvet, Hilmas svampiga händer på min panna. Golvet kryper upp i mig. Jessica och Lisa skrattar. Bakom dom:

Rebecca, Sandra; Klara. Dom kommer från Jasminas matte. Dom är exakt på samma nivå, dom har exakt samma styrkor och problem, dom passar så bra ihop, jag känner skrattet vrida knivar i magen. Jag blundar.

Jag förstår att: Jag och Johanna B, krockade med våra huvuden och jag, föll ihop. Slå i vitala delar av hjärnan. Skadad. Hjärnskadad. Hjärtskadad. Men ännu. Jag vet ingenting.

Och Klara går i slow motion mot mig. Rebeccas och Sandras huvuden vänds och precis i vändögonblicket tjocknar huden på deras näsor, dras ihop till klumpar, deras hud är tyg, deras ögon blir blodsprängda och deras tänder vässas. Men dom kan inget göra. Mitt eget och Klaras blod kan inte sugas av vampyrer, det är bara deras fulhet som syns i avundsjukan. Och jag och Klara är.

Golvet är kallt och smutsigt. Jag kan inte ligga där.

”Gud hon har svimmat.”

Johanna B är så mycket för sensationer. Hennes mamma jobbar i matan och hon har ingen pappa. Hon hade kalas i just denna matsal redan i femman. Alla kom dit och tittade på skolan, men dom såg bara matsalen, tefatslampor, scenen, växter med gröna blad, som gröna tungor, plastiga och hårda, så att dom klarar sig. Tavlorna som folk gjort i bilden, hänger på väggarna: här är en häst, här är Johnny Depp som Edward, här är Johnny Depp som Jack, här är en stad i solnedgång, här är en blomma, här är Marilyn Monroe i en fläkt. Men allt var släckt och diskoljusen och det ultravioletta ljuset och dom självlysande armbanden. Det var en dröm om framtiden där alla var snygga i snygga miljöer.

Nu är allt detta bara ett golv där folk går med skorna på. Dom slänger snusen på golvet och trampar på den. Man kan lägga snuspåsar under skorna och glida genom korridorerna. Jag har så mycket snus i kläderna. Och Klara ser allt detta.

Hilma säger:

”Vill du gå till skolsköterskan? Ska jag följa dig till skolsköterskan? Ska jag hjälpa dig upp? Jag håller här, vill du ligga lite till kanske, kan du resa dig, är det huvudet.”

Johanna B fattar inte vad som hände, det gjorde ju ont men jag skrattade ju, jag skrattade ju och sen föll jag bara ihop.

Klara, Rebecca. Lisa, Jessica, Sandra. Dom står. Dom går. In på toaletten.

Hilma drar upp mig. Håller i armen. Johanna B håller alla saker.

Hur ska jag kunna återuppstå från denna död?

Detta hände:

Jag slår mitt huvud i Johanna B:s huvud när jag böjer mig ner för att ta upp *Kemi för högstadiet 1*. Man ska inte tappa saker. Endast dom som kan se in i ögon på folk som hjälper utan att gråta får tappa saker. Jag slår i huvudet och det är att springa in i ett berg. I kanterna ser jag lila och grönt. Inte som moln men som svampar. Ett svampmoln är en atombomb. Något väldigt litet inuti cellerna exploderar, inuti mig. Min kropp äter sig. Så. Jag kommer strax att falla. Johanna B tar i mig och måste säga att hon ska sluta. Hon kan smitta via händerna, hon måste sluta. Jag ramlar på golvet. Hilma kommer. Hilma flyttar runt mig så jag ligger rätt. Jag vet detta utan att minnas. En brist på minne är att sakna allt. Bakom svamparna ser jag alla som ser mig. Hilma och Johanna B är totalt olika. Nu går dom ihop med mig till skolsköterskan. Dom är så bra på att ta hand om. Synd att deras händer är så äckliga. Dom borde inte röra mig. Jag borde inte låta dom. Jag borde inte tvinga dom att göra detta. Jag svimmade, sen vaknade jag, sen dog jag.

Var jag inte fräschare än såhär?

Kommer aldrig komma över detta.

Idag putsar vi sadlarna.

Det finns ett rum byggt som en box fast på andra sidan gången jämfört med boxarna. Det är lika stort som en box. Det är sadelkammaren. Sadlarna sitter på träpinnar på väggarna. Lindas två sadlar högst upp för hennes hästar är störst. Så Astons, Zorros, Fleygurs, Maunìs (död häst).

Klaras händer rör sig snabbt och nästan mekaniskt över sadeln med svampen och tvålen. Skoja. Det är inte alls mekaniskt, det är den största känsligheten, hon vet exakt vad sadeln behöver.

Klara kramar vattnet ur svampen. Klara snurrar svampen i tvålburken. Tvålen klirrar mot plasten. Hon snurrar snabbt, snabbt, ett tunt lödder, inte för mycket inte för lite, uppstår. Hon gnuggar på fläckar: hårt och med en överjordisk hastighet. Fläckarna försvinner.

Jag försöker krama ur svampen så men vattnet bara stannar.

”Om det blir för blött kan det börja mögla det vet du va, det måste torka.”

Jo, jag vet allt om sadelvård. Jag kan alla sadelns delar. Kappa, bakvalv, framvalv, stigläder, stroppar, gjord. Jag kan alla bettyper, jag kan alla hästraser. Jag har läst i hundra år och när Klara inte kan måste jag snabbt tuga. Kunskapen *får inte* gå till överdrift för då blir det ju *obvious* att jag bara pluggar in allt i min alldeles skadade hjärna.

Jag gnuggar svampen i tvållådan. Tvålen bara glider runt, det blir ingen yta mellan tvål och svamp, inget gnugg, bara klumpighet, ingen tvål på svampen.

”Rebecca kanske kommer hit.”

”Mhm, jaha.”

”Om vi går ihop kanske vi kan få lektion för Maria.”

”Jaha.”

”Privat, alltså.”

”Kul, coolt.”

”Vad tycker du om Rebecca.”

”Jag.”

Jag snurrar tvålen så det låter.

”Jag gillar henne.”

Sadeln glider ur knäet.

”Akta så du inte tappar.”

”Hon är schysst.”

Klara tar tag, armen under sadeln.

”Man kan skrapa lädret mot golvet och det blir helt sabbat.”

”Alltså jag.”

”Är du klar?”

Klara lyfter upp sadeln och sätter den på sin plats. Jag ser Klara nedifrån, hennes rutiga skräpridbyxor, hur dom säckar sig lite vid strumpkanten, hur inget sitter åt på henne, utan får ett snyggt fall och ändå är tight, hennes jacka, parkasen hon hade i skolan i sexan har degraderats, den är stor och oklumpig och fluffig, inuti luvan är man alldeles skyddad. Klara har ingen mössa. Klara har håret i en halvhög hästsvans, det är så tjockt att det knappt är mänskligt. Det är så lent att man vill dö.

”Hallå.”

”Ja, det är jag.”

Jag måste resa sig nu men benen sover. Jag vrider in knäna mot vänster så jag kan ta händerna mot golvet för att sen vinkla upp fötterna. Jag försöker skaka bort nerverna i benen utan att Klara ser. Känslan av benen som dör. Dör under mig, och marken. Ingenting står stadigt.

Något blött i nacken, ett slag. Jag vrider ihop kroppen runt naveln. Jag var inte beredd.

”Så jävla lättskrämd.”

Klara plockar upp svampen från golvet, det är en liten pöl. Vattnet rinner längs nacken ner mot ryggen, innanför kläderna.

”Blev du sur.”

”Nej.”

”Det borde du bli.”

Klara går med vattenhinken. Jag tittar efter men kan bara stå där. Jag har benen och armarna och huvudet i konstiga vinklar och vet inte hur jag ska stå för att se normal ut. Vattnet når huden oavsett. Det ringer och Klara släpper hinken.

Händerna har blivit röda. Som svullna.

”Becca kommer om tio min.”

”Jag tror jag. Jag måste hem.”

”Why.”

”Vi ska ha nån, som, kommer, nån, kompis.”

”Vill du inte träffa Becca.”

”Nån typ släkting till min mamma. Jag. Jo, men jag måste.”

”Ok. Your loss. Hej då.”

Jag går mot Klara eller mot dörren ut. Klara ställer ner hinken. Jag rör armarna lite mot Klara, jag rör axlarna. Klara fixar hästsvansen.

Jag rörde armarna mot Klara, vi hade kramats och Klara hade lyft upp mig och snurrat runt och jag hade skrikit. Om det hade varit fyra månader tidigare.

Nu är allt. Annat. Jag sätter händerna i fickan. Klara är klar med snodden, jag är alldeles förbi. Klara kommer bakifrån. Armarna runt magen.

”Smitare. Va fan. Älskar du inte mig.”

Jag kan inte andas. Jag krummar.

”Jo”, viskar jag.

Jo.

När jag går utanför stallet:

Det är som att allt osäkrats och jag kan göra vad som helst här, men jag vet inte ens hur man går längre. Jag rör fötterna men dom går så konstigt. Jag ser husen men dom ser så konstiga ut. Jag rör händerna i takt med armarna men dom kommer ut ur takten och det ser ut som om jag försöker flyga. Jag dunkar fortfarande.

Med läpparna som rör sig:

Jo. Jodå. Jadå. Ja.

Jo, jo, jo, jo, jo, jo.

Jag måste skära bort dom förbannade armarna. Kanske blir jag överkörd på vägen. Kanske av Rebeccas kompis epa. Han kan inte se något för alla wunderbaums. Det var verkligen inte meningen att han skulle... Jag hade ju inga reflexer. Han hade trimmat den visst men det var verkligen inte meningen. Han står där och undrar hur han ska kunna leva efter detta, hur han ska kunna betala tillbaka, hur han ska komma ut ur fängelset.

Jaja, hoppas dom gråter på begravningen. Nä, dom skulle aldrig, ingen skulle komma. Det skulle bara.

Så Pinsamt.

På avstånd vinkar Rebecca och ler.

Men närmare och då dom kör förbi är hennes ansikte dött och hon ser rakt fram, precis när dom kommit förbi ser jag hur hon vänder sig mot killen och viskar något. Hennes små, raka, kritvita tänder. Hennes läppar är lite brunare än huden. Hennes och Klaras hud har olika ton men ändå samma.

Det flammar på halsen. Vattnet är fortfarande på ryggen.

Klara kan röra vid så många personer. Jag kan inte känna något. Jag bara domnar och blir knäpp.

Jag kan inte röra vid folk på ett normalt sätt. Deras hud bränner min hud. Deras kläder får mina kläder att ruttna och rinna bort. Jag står naken i en dröm. Om jag bara kan känna höftbenen kan jag bli trygg. Jag behöver det för att kunna andas.

Och snart kan jag.

Snart kommer jag kunna, känna. Det behövs bara att jag dröjer kvar i badrummet med deon en frukost till, två frukostar till, tre frukostar till. Mamma är ändå så stressad. När Lukas sölär sig. Hon skulle aldrig märka.

Sedan:

Andas, andas.

Allt som är bra:

Klaras vardagsrum på övervåningen har ett plexiglasbord och vi spelar vändåtta och Klara sitter i soffan och jag sitter mittemot och jag har ryggen mot teven, det är mtv, jag vrider huvudet.

Hit me baby one more time.

Klaras händer slår över fingrarna. Korten slår mot glaset. Jag vrider på huvudet. Klara mimar:

Is killing me aaand I-I must confess.

Jag rör händerna med precision. Jag rör händerna lika snabbt som Klara. Blodet forsar. In genom ögonen. Klara i rödtonat filter, alldeles rött i kanterna. Jag vrider huvudet. Klara lägger en åtta, slår ihop korten, lägger ned, lägger nytt.

Dom har en fluffig matta.

Den har inte min mormor vävt på en vävstol. Därför är den himmelriket. Innanför vardagsrummet på övervåningen ligger Lindas rum. Linda kan komma ut. Hon kan säga:

”Tjena anus-ungar.”

Hon skrattar och viker ihop sig alldeles. Klara springer och skriker och hoppar upp på Lindas rygg.

Jag ser hur dom ligger i högar på varandra. Benen slår mot väggen, mot golvet, mot bordet, mot blomkrukorna. Linda faller handlöst men det är jag som landar. Jag har så mycket smärta i vaderna. Det klumpar sig och jag bläddrar fram och tillbaka i korten.

Hit me baby one more time.

Senare när Klara har gått på toa.

Klaras toalett på övervåningen är liksom enorm. Det är mörkt, mörkt kakel och där finns en bastu. Bastun är Lindas mörkrum. Där framkallar hon sina analoga bilder. En dag fotar hon mig och Klara. Vi ligger om varandra, som ormar. Linda visar hur vi ska lägga oss. Hon rör vid oss, vid våra ben och armar. Arrangerar. *Ligg stilla mongos*. Lindas händer är mjuka med vassa naglar.

På bilderna ser vi ut som sjödjur.

När Klara har gått på toa denna gången sitter jag kvar i soffan. Linda kommer ut ur sitt rum.

Hon kommer bara ut och säger inget. Hon sätter sig bredvid mig i soffan. Läger en hand på mitt lår. Jag kollar på Nelly Furtado. *Fly-y-y-y like a bi-i-i-rd*.

Linda säger: "Du är bättre än henne. Du är snygg."

Jag börjar sjunga okontrollerat. Linda tittar på mig. Sjunger med.

Lindas fejs kommer alldeles nära.

"Du vet att jag älskar dig."

Lindas läppar är mjuka. Jag faller ner i helvetet. Om Klara skulle komma nu.

Jag säger att Klara kan komma. Linda skrattar.

Om om om om om.

Linda säger att hon vill fota mig.

Bara mig.

Jag ska ha något leopardmönstrat på mig. Jag känner mig kall och svettig.

Jag hör Klara spola. Linda säger att jag inte ska oroa mig. Så går hon in på rummet.

Klara kommer.

"Asså du sitter EXAKT som när jag gick. Du är som en nalle som bara rör sig när jag rör dig."

Jag nickar.

På kvällarna när det börjar bli mörkare.

Jag går förbi trädgården med alla buskar, som har som bär som liknar snöbollar. Varje fönster går jag in i. Ljuset är så varmt. Dom rör sig i sina kök. Jag går runt där med dom.

Jag måste bara gå och gå. Lite längre för varje dag.

Om jag råkar stanna råkar jag dö. Det försvinner under mig. Jag kommer råka ramla utför ett stup. Man måste skynda sig. Bara hålla sig i rörelse. Är man stilla är man ett lätt byte. Så jag går går går.

Vad tänker Klara?

Vad tänker Klara om tex... mig.

Jag dör av att tänka på det.

Hon tänker att jag är en liten bror. Hon tänker på mig med ömt ointresse. Hon tänker på mig som sjögräs.

Jag dör av att tänka på detta.

För att tredje dagen uppstå:

Händer, höftben, händer, höftben, knogar, höftben, huden, blå hud, illa. Nu så, nu kan jag andas igen.

Jag testar att slå lite på min bror men det går inte riktigt hem.

Han bara tittar på mig.

Lukas ägnar rasterna åt att gå fram och tillbaka längs fönstrena. I utrymmet mellan rabatten och väggen.

Fortfarande.

Han har ett mycket rikt inre liv. Alla älskar honom. Alla tycker synd om honom. Jag testar att slå benen mot bordet i stora rummet. Det är dock trä och mina ben är så mjuka. Ändå mycket blått. Jag himlar med ögonen som Linda. Mamma frågar:

”Vad gör du?”

”Läser.”

”Du ser så konstig ut i ögonen.”

Lindas läppar. Jag vet ännu inte vad som hände fastän det gått flera veckor. En gång bara har jag sett henne. Hon skrattade. Lindas skrattande läppar.

”Anusungar.”

Som en öm viskning. Som om det betydde något mer för mig. Som om det var ett hemligt kodspråk.

Lindas ögon och Lindas läppar.

Hon har redan glömt mig. Men jag kan inte glömma.

Jag har stuckit kniven i Klara. Jag måste bikta mig och be om hennes förlåtelse. Bara det att hon aldrig får veta. Jag önskar så mycket.

Sally kryper upp i knät. Hennes päls är mjukare än vad som är möjligt. Jag viskar till henne. Jag älskar dig. Jag älskar dig mest i hela världen. Ingen älskar jag mer än dig. Du är den enda jag älskar. Jag tänker tänk om allt var som pälsen, att jag kunde sjunka in i världen så, bara, att den skulle ta emot mig, att alla var katter, att alla älskade mig gränslöst mycket, jag kryper upp i famnen kurar mig mot bröstkorgen.

Jag behöver så mycket.

Allt som är dåligt:

Folkets hus visar *Secret Window* med Johnny Depp och jag måste gå med Klara för mamma ringde. Dom har dynor på stolarna. Det är träfaner. Lamporna är rymdskepp. Det är vi plus tre andra.

Johnny har glasögon. Ibland har han en mössa. Han ser alldeles överklig ut. Allt är väldigt kallt. Jag sätter sig på händerna. Klara fixar håret.

Så vrider Klara huvudet. Ögonen är glitter och blankt.

Jag vet inte om jag ler, ler tillbaka, inte ler alls, inte heller vad Klara gör.

Den vackra skäckiga hästen såg på henne och Wendy var övertygad om att hon förstått allt.
Dixi frustade lågt.

– Jag är ju här hos dig, sa Wendy och smekte stoet över halsen.ⁱ

Klara säger till Reb:

”Hon såg ut som en smurf.”

Sen går vi in på toaletten: jag och Klara och Rebecca och Lisa och Jessica.

Vi vrider in rörelsesensorn mot väggen och väntar tills det slocknar. Sen kan vi röra oss i mörkret.

Det är totalt mörker. Man ser bara en alldeles smal ljusspringa under dörren. Jag suger in magen så att jag kan hålla fast i revbenen. Jag behöver något att hålla i.

Där inne. Inuti detta rum. Ett slutet rum. Här finns alla kroppar.

Jag stöter emot Lisa. Känner hennes arm och det mjuka köttet. Det känns som om jag vinner något. Jag kunde ha ett högre värde än Lisa. Man måste alltid vara på topp. Man får inte visa sin ömhet. Det har jag lärt mig.

Lisa kunde vara snäll och elak.

Jessica skrattar hysteriskt och hårt. Jag undrar: Vad har jag nu gjort? För detta skrattet kan bara vara menat att skada mig. Jag får ju egentligen inte plats i mörkret. Jag hör ju egentligen inte hit. Det har jag lärt mig. Det har jag alltid vetat.

Jag måste lägga ner nu. Något måste läggas ner. Det är jag.

Jag går genom stallet. Jag går förbi skördetröskorna och tittar på träbockarna.

Vi har gjort hästhuvuden med tuschpenna på bockarna. Balsnören som tyglar och en tuschsadel. Man sätter fötterna på brädorna mellan bakre och främre snedstolparna. Enda problemet är att det inte går att trampa ner hälarna då. Det är vingligt. Klara galopperar så plankorna hoppar, trä mot betong, bocken liksom snurrar runt.

Det var hundra år sen.

Jag känner mig bedrövad och nostalgisk. Att jag inte fattade att detta var himmelriket. Jag vill att Klara ska...

Jag ser Klaras blickar på Rebecca. Jag hör aldrig Klaras röst riktad mot mig. Jag tänker att hon straffar mig. Detta är straffet för Linda (fastän jag är nästan säker på att hon inte vet ELLER?). Detta är straffet för att jag aldrig blir vuxen. Jag ser Klaras ögonlock bli tunga av glitterögonskugga.

I himmelriket hade vi skrattat åt det. Vi hade fördömt att dricka alkohol. Vi hade. Nu vet jag inte vad Klara gör. Jag ligger i en pöl av barndom och jag vet inte vartåt jag ska simma för att komma hem.

Jag går mot stallet. Jag har en morot till Fleygur och en morot till Zorro. I armarna känner jag hur någon av dom drar ner huvudet, äter av gräset. Dom äter tom äckligt gräs bara för att dra i mina armar. Och mina armar har blivit alldeles uttänjda och uttröttade.

När jag rör vid saker blir kroppen alldeles onödig. Alldeles obegriplig. Huden på händerna spricker upp. Allt är så mjukt. Skelettet bara böjer sig. Jag blir så arg när jag tänker på det. Tyvärr är jag dålig på ilska. Den kan inte komma nånstans. Den bara fastnar i allt det mjuka.

Jag får panik av att tänka på mig själv.

Jag får panik av att tänka på andra människor.

Jag får panik av att tänka på andra o-människor också.

Fleygur är totalt ointresserad. Jag låtsas att jag är Kyra eller Malin och försöker härma deras rörelser. Allt ligger i inställningen.

Jag fattar inte, han måste ju gilla morötter. Det är ju knäppt. Han tittar inte ens upp!

Fleygur straffar mig som Klara straffar mig. Jag kan inte längre göra rätt. (Har jag någonsin kunnat?) Jag måste gå vidare.

Dammet är fast och klumpigt, klistrat på metallen som sitter runt boxdörrens kant. Beigebrunt ovanpå blågrå. Jag skrapar lite med nageln på det men det går inte bort. Det ska nog vara där. Vidare till Zorro dårå.

Zorro älskar. Han kommer emot mig med den vita pälsen och dom mörka ögonen. Åå, han ser alldeles tecknad ut. Han är alldeles underbar. Morötterna splittras och smulas när han äter. Huden på mulen är så tjock och ändå naken. Han har tjocka ensamma hårstrån där. Jag får en impuls att vilja noppa bort dom. Jag kliar nosryggen. Konkav som ett arabiskt fullblod. Han är som en arab, han ser ut som om han var ritad av Lena Furberg. Härifrån ser han inte gammal ut alls. Jag har läst allt om hur man ska kolla för att bedöma, men ser ingen ålder.

Jag har hela fingertopparna inuti pälsen. Dammet på fingrarna efteråt är fast och klumpigt, klistrat på skinnet, det går inte bort. Jag kliar honom. Ibland märker han det och buffar mig med huvudet så jag vinglar. Ibland märker han inget och jag måste göra allt för att nå pannan och bakom öronen. Han slickar mina händer. Saliven rinner. Det är varmt men blir genast kallt så fort tungan inte är där. Jag drar händerna genom manen. Det är som dallrande fett i halsen alldeles vid manen, man kan dra det fram och tillbaka, gunga på det, manen hoppar. Jag följer pälsens riktning. Håren gör som mönster under mina fingertoppar.

Zorro är inte alls som Candy. Dom är alldeles olika. Jag kan inte förstå dom på samma sätt, dom är inte samma alls. Är dom verkligen båda hästar? Jag kan nästan läsa tankarna som Candy har, men Zorro är annan och allt är oförutsägbart. Skoja, jag kan inte alls läsa Candys tankar. Men Candy är som om kroppen sitter fastskruvad ordentligt i sig själv, alla delar är så säkra. Zorro har busigheten injicerad i sig, och lynnigheten, och ett mycket vildare hjärta, fast han är så gammal och trött. Jag älskar att kolla och ser min egen kropp, fast när den är vuxen, sittandes på Zorros kropp, fast han är ung, och plötsligt är vi samma. Jag gungar vid boxkanten. Vi glider in i varandra. Jag tänker ingenting. Min själ är alldeles Zorros. Jag fylls av päls och muskler. Och fälten och vidderna och luften och lungorna och benen är hjärtat. Marken slår upp mot oss. Tårarna kommer lätt i farten men jag blir inte röd av skamfloden, det är bara som lite blänk, det är det bästa.

Vad gör Zorro och Fleygur på morgnarna:

Kliver Klara upp klockan sex och fodrar och mockar och rider och släpper ut och tar in och tar hand om. Kliver Klaras mamma och pappa och systrar upp då. Jag andas under täcket och värmen slår. Jag ligger där och ligger. Jag ligger och känner på delar av kroppen. Här är en knöl på hälen, här är benet i vaden, här är kanten på höften, här är bröstet: jag tänker att jag tar alla mina bikinis ovanpå varandra under en tröja, jag kan inte be mamma om något för mamma gillar inte detta, jag kan inte be mamma om något hon inte gillar. Be. Behå. Aldrig kan jag komma upp ur barndomspölen. Här är armarna. Armbågarna slår i sakerna. Nerverna kan skita på sig, jag ska operera bort dom. Jag orkar inte mera. Det går inte att ligga i sängen. Jag behöver någon som behöver mig. Jag behöver kliva upp och vårda. Jag behöver något att dra och ta i.

Vad ska jag göra med en mamma jag inte kan be om något. Hon kan inte ge mig något. Hon har inget jag vill ha. Hon har inget. Och ändå. Jag ligger som ett mjukt täcke omkring hennes kropp. Rör mig som täcket runt kroppen. Jobbar, jobbar, jobbar på att läsa hennes tankar för att förutspå rörelsen och talet. När kommer hon säga något till mig. När kommer talet vara en skam och en tillrättavisning. När kommer skammen, i hur hennes röst *låter* läcka in i min egen röst. Låter jag som henne? Javisst. En gång ringde mammas kollega och jag svarade och han trodde jag var hon och jag föll och krossades och mosades och *dog*. Vad ska jag göra med en mamma som inte kan ge mig något men som fyller mig med sin konstiga röst.

Jag ligger i sängen och tänker och klurar.

I stallet: Allt som händer. Mörkret på morgonen innan. Klaras grannes mamma hänger reflexer i trädet vid vägen så skolbussen ser var barnen är.

Allt är grått i stallet. Allt har blivit betong. Det flyger damm i luften så också den har blivit sten. Jag andas in dammet under täcket.

Jag behöver någon som behöver.

Jag rör mig genom stallet, täcktyget mot huden. Det är kallt nu. Gå till fodersäcken, mät upp, skopan ligger i säcken. Torka bort hö som hamnat i vattenkoppen, det äcklar sig, alldeles gojsigt. Borsta gången. Vissla.

Här finns så mycket liv. Svalorna under taket. Ljudet av bostad. Dom ordnar sina bon. Jag går där. Dom bygger väggar och golv och tak – allt är samma för dom faktiskt. Dom matar sina barn, tills barnen faller ut och flyttar, dom matar med sin spya. Jag äter yoghurt utan

flingor till frukost. Men innan jag kan ge mig själv måste jag ge alla andra. Grisarna också, måste få sitt, skriva upp på schemat att jag gett dom så dom inte får dubbelt.

Höet lever och växer. Jag hoppar och skördar. Jag håller skärvar i händerna och skrämmer fåglarna. Jag är av hö. Jag nynnar: *Allt kött är hö*. Jag måste bli vegetarian. Täcket trycker. Andas djupare och allt kommer bli bra. Andas hårdare och allt kommer ordna sig. Andas ljudlöst så ingen märker något. Dom behöver sin sömn, dom behöver så mycket.

Golvet är ett hav. Havet stiger.

Fleygur och Zorro vaknar sakta. Dom ger ifrån sig små ljud. Det knakar lätt i lederna. Dom suckar och deras kroppar skakar. Dom sover aldrig helt. Om det skulle börja brinna skulle dom kunna springa, nu, nästan i sömnen. Fleygur och Zorro dricker inte kaffe, men om dom gjorde det. Jag skulle brygga kaffe åt dom. Men dom behöver ingenting. Ingen behöver mig. Mamma säger:

”Du behöver mer än så.”

”Mm. Men jag orkar inte mer, bara, jag tror, typ, det är bra.”

Mamma vänder blad i tidningen.

Jag tittar ner i yoghurten. Det vita som är som smält snö. Det vita som kan äta mig. Mammans granskning. Vad tror hon egentligen. Jag är en häst. Jag viskar orden som är nästan samma: Äta & Äga. Jag vill bara ge till andra. Maten.

Ljudet när dom äter.

Dock när jag ska ge: Häva sig över kanten, kan inte öppna, skopa över ner i krubban. Hetsa innan dom märker, men såklart märker dom. Första skopan ok, sen är huvudet ivägen. Jag tänker att jag kan hålla över nosen och kornen åker rutschkana men så slår Zorro upp huvudet och jag tappar skopan över kanten.

Åå.

Jag vrider mig åt vänster men fötterna är fortfarande lika svettiga, det hjälper inte. Sträcker dom utanför täcket men då dör dom frysdöden.

Vi rider längs den gamla banvallen. Aston skyggar för varje slipers. Han skyggar för sandbacken. Han skyggar för äppelträdet.

”Skärp dig.”

Zorro hänger tungt med huvudet. Jag måste dra upp honom hela tiden. Klara och Aston studsar. Jag och Zorro tuggar långsamt. Bräda efter bräda. Uppför backen – jag måste stå upp i stigbyglarna, hovarna halkar lite. Det hugger och jag tappas balansen. Stigbygeln slänger. Jag viskar:

”Jävla piss helvete.”

Det hjälper inte. Om jag bara hittar stigbygeln igen. Om jag bara. Det är så långt till marken och jag sitter inte säkert. Nästa vecka är det jag som åker ut.

Jag försöker igen:

”Jävla skit.”

Klara vänder sig och visslar:

My loneliness is killing me and I must confess.

”Trava?”

Jag nickar. Allt är i otakt. Jag hatar Zorro. Jag hatar honom. Jag vill hem. Upp ner hem hem upp hem ner hem upp hem ner hem upp ner hem hem. Han har så lång hals, den växer och han drar i tyglarna, jag måste släppa en plupp på tygeln, jag råkar göra snett och han drar.

Vid stubben:

”Galoppera?”

Aston glädjeskuttar. Zorro bockar inte ens men ändå. För varje sten faller jag nästan. Stegen är så stora. Han har så kantiga ben.

Han snubblar och hostar och bajsar i farten. Klara skrattar. Klaras tandställning skrattar.

”Åh, jag älskar den hästen. Jag dör fan.”

Klara skrattar, hon kan inte sluta. Klaras skratt är glitter i avgrunden.

Jag ser den gamla kyrkan, skogen och hagen i bakgrunden. Klara nära, hennes skratt i blodet. Jag skrattar också. Jag skrattar med Klara.

Vi har inget att säga, så vi skrattar. Jag vill aldrig lämna skrattet. Vi ska bygga en värld runt det. Det ska vara. Himmelriket. Vi ska bada tillsammans. Allt ska omsluta oss.

Vi saktar av, vi skrittar. Det ligger dimma över vidderna. Det blir mörkt klockan 18.42.

Två dagar senare:

Det är alldeles tyst. Inget finns nu kvar. Jag kan inte längre. Klara vill inte längre. Jag vill bara, gråta mig bort. Jag skäms över att hon skrattar åt mig, att jag skrattar åt mig. Om hon hade frågat: Vad skrattar du åt? Jag hade inte kunnat svara. Jag hade fallit död. Jag hade spelat död och Albin hade fått söka. Han har så töntigt namn men det kan inte hjälpas. Han söker per automatik. Han biter för att väcka liv i mig. Klara bryr sig egentligen inte. Hon ser inte att jag dör. Linda tycker det är kul. Hon kan fota mig i döden.

Klara och Reb rider vidare.

Vad ska jag göra när kriget kommer?

Ska jag kanske sälja min bror?

Han är ju ändå inte till någon nytta. Det enda han gör är att förstör. Jag skulle kunna bli en Äkta Människa, om jag bara inte hade denna broder Lukas.

För kriget kommer. Kriget kommer.

Jag vänjer sig aldrig vid lukten i Klaras hus. Genast när jag kommer in blir jag liten igen och så kissnödig. Kissnödig igen och igen och igen. Massa gånger måste jag gå på toa men DET KAN MAN JU INTE GÖRA.

Det är en lukt som är konstig. Det luktar av hundarna och katterna. Tvättstugan är full av katterna. Ellen får nya kullar igen och igen, men just nu finns bara gamla. Torsten tvättar sig inte längre och pälsen på ryggen är en klump. Jag saknar alltid Sally. Så mycket så fort jag inte är med henne.

Albin ligger alltid precis innanför dörren och man vet aldrig om han kommer äta skorna. Allt som är mitt vill han äta. Han sätter tassarna på baksidan av låren och biter i min rumpa. Jag säger inget.

Linda säger:

”Gud Albin. Är du en liten hora va, ääär du en liten hoora.”

Linda gnuggar pannan mot Albins panna, han slickar hennes hals.

Klara säger:

"Gå idiot."

”Vad sa du.”

”Gåååååå.”

”Vad sa du.”

”Men åååååååååå.”

Linda tittar på mig, blinkar åt mig, mimar, viskar:

"Jag har en psyk-syrra. Vad har du."

Jag vet inte vad.

Rally är segare än Albin fast större. Hon har Lindas gamla trosor på sig när hon löper. Hon blodar överallt. Att titta på Rallys blod gräver hål alldeles ovanför höftbenen. Det är som att det rinner. Jag rinner över golvet. Golvet som är som kakel fast i plast. Linda och Klara bråkar och jag är pölen dom står i.

Köksluckorna är bruna och man ställer glasen i diskmaskinen efter mellis. O'boyen står bredvid mjölet. Men ingen äter mellis längre.

Innanför dörrarna till huvudentrén finns extra glasdörrar, sen ska dom renovera i biblioteket, trappan har brunt räcke som är tjockt. Om man går från köket till salongen och sen till salongen nummer två och sen till hallen med trappan så ser allt alldeles främmande ut. Bläddra lite i *Land*. Bläddra lite i *Se&Hör*. Titta lite på drottningen och Victoria Beckham och nån annan. Alla är så olyckliga. Dom är så olyckliga att jag vill dö.

Blodet rinner, blodet rinner.

Om blodet kommer så kommer jag dö.

Om blodet inte kommer så kommer jag dö.

Andra kanske bara ser en liten grå ponny med lång, trasslig man och alldeles för tunn svans. Men för mig är han någonting helt annat. Var jag än är räcker det med att jag blundar för att jag ska se honom framför mig och synen gör mig tårögd. Den busiga glimten i hans mörka ögon som kikar fram under den långa pannluggen. Hans lilla grå mule, luddig och mjuk som sammet. Tillsammans med Star är jag trygg och att han är min gör att jag vet att jag aldrig är ensam. Jag har inte ens ägt honom i ett år än, men ändå känns det som om han och jag har hört ihop i evigheter.ⁱⁱ

Vi sitter av och jag missbedömer marken. Fötterna har frusit och kan inte mera. Candy är mycket mindre. Hon är en skäck också. Jag glömde att Zorro inte är Candy, inte ens när man sitter av. Jag glömmer att jag satt på Zorro och inte på Candy. Jag hatar Zorro för att han inte är Candy. Leran har frusit. Så kall har hösten aldrig varit. Det är fötternas fel att jag faller. Varför är jag här och inte hos Candy, varför är jag inte alltid med Candy, i Candy, varför är inte alla dagar onsdagar, varför längtar jag inte mer till onsdagarna, varför är jag inte hemma, varför är inte detta hemma, varför kan jag inte bara sitta upp igen, ställa mig upp igen, varför är det alldeles paralyserat.

Klara kollar. Hon frågar vad jag gör, hur det gick, om jag behöver hjälp. Hon måste hålla i Zorro, akta tyglarna, akta hovarna. Klara klarar två hästar.

Jag har ingen känsel alls. Jag känner ingenting.

Hösten var aldrig så hård.

Värmen:

Lägga händerna på element tills det bränner. Man känner som att det är kallt och varmt samtidigt. Man känner hur det dödar musklerna. Stå så medan bildlektionen börjar. Sen måste man sätta sig och rita. Jag vill bara vara i värmen.

Kanske är det mögel det luktar i klassrummet. (Mamma säger att det kan vara en fuktskada i Klaras hus som luktar, det kan vara dolt, det kan finnas vatten där ingen ser.) Saker som växer in i.

Man känner hur naglarna håller på att lossna från fingrarna pga värmen och kylan. Att inte klara temperaturen.

Det är såna breda element av metall i bildsalen, skrovliga i ytan typ. Jag klappar och pressar in händerna i dom vassa uppstickande sakerna.

Jessica ropar:

”Ingemarr!”

Klara svarar.

Det faller genom mig, mellan benen faller det ner, det som fanns ovanför i överkroppen faller nu. Jag andas alldeles som vanligt dock.

Dom har hittat på ett eget språk och en rolig dialekt. Dom har hittat på nya namn till varandra. Klara heter inte längre Klara. Klara heter Ingemarr. Jessica heter Berrrrtil. Lisa heter Rrroland. Rebecca är ännu Reb. Men hon är ändå, det som verkligen hotar.

Jag bär ett namn som ingen kan klara av att bära. Jag blir så tung av det. Jag vill vara lätt. *Fly like a bi-i-ird.* Jag äter mandarin tills fingrarna skrumpnar.

Inget annat kan jag äta.

Vi är på Klaras höskulle. Vi kollar på fåglar. Man ser dom inte för dom är snabba och flyger in inuti väggarna där dom bor.

Klara säger:

”Gud vad du plötsligt ser ut som Ernst.”

Jag tänkte svara men.

”Jag ska kalla dig Ernst. Från och med nu alltid Ernst.”

”Varför då?”

”För du ser ut som Ernst ju. När du kollar så. Så. Kolla, aslikt.”

”Men.”

”Ok, men du kan kalla mig Ingemar då. I naturen. Ingemar, som fågelskådare.”

”Ok.”

Detta var hundra år sen, i början av sommaren.

Snart kanske Reb får heta Ernst. Det var vår grej. Det var såklart Klara som kom på den. Namnen. Det var ju vi som var namnen. Det var.

När Klara kallar Rebecca Ernst.

För det händer.

Jag måste amputera mig ut ur korridoren.

En kväll. 19.16. Cykelhjulen glider i gruset. Utanför asfalten. Och jag faller nerför slänten. Det är precis innan kyrkogården. Nu dör jag. Allt försvinner. Det är nu medvetandet lämnar kroppen. Det är såhär det är. Det är så kallt. Ljudet domnar bort. Inget prassel hörs ens. Jag känner inte gräset. Ner och ner. Det är mycket dimmigt.

Genom dimman hör jag Klaras röst: "Klara! Klara!"

Jag känner Klaras tandställning med tungan. Den är lite vass. När jag får min egen tandställning kan vi fastna så.

Dröm.

Jag ligger alldeles stilla i diket. Måste bara känna att alla kroppens delar är kvar. Jag vill bara. Bort.

Jag kan inte komma hem såhär. Mamma anar redan att något är fel.

Anar jag att något är fel?

Vad tror Klara.

Jag vill ha en tandställning så att jag inte kan inmundiga grejer. Endast flytande föda. Om jag bara får komma hem nu ska jag dricka varm o'boy, tjock av chokladpulver. Det ska göra mig till livets starkaste.

Jag skriver hela låttexten med gel-penna (glitterlila):

Brinn pengar brinn

Jag lovar du betyder nånting

Du orkar ta dig igenom det här

Du räcker till, så var den du är

Brinn pengar brinn

Jag vet att du är värd någonting

Du är hoppet i ett IQ-fritt land

Du är drömmarna jag drömmer ibland

Visst känns det som att kärleken väntar

Visst känns det som att kärleken väntar

Brinn hjärtat brinn

Du vet du kan förändra allting

Det blåser genom staden i natt

Hör du sanningen, den lät som ett skratt

Brinn hjärtat brinn

Vår fiende är rädd om sitt skinn

Det räcker med en gnista ett bloss

Dom skulle vilja vara som oss

Visst känns det som att kärleken väntar

Visst känns det som att kärleken väntar

Visst känns det som att kärleken väntar

Visst känns det som att kärleken väntar

Visst känns det som att kärleken väntar

Visst känns det som att kärleken väntar

Olle Matsson har gjort en graf över antal rätt på matteprovet. Hjärtslagen tittar på tavlan. Jag ligger längst åt höger (mitt håll, inte tavlans). När Olle säger mitt namn.

”Klara O klarade allt.”

Jag darrar innan och jag darrar efter. Varför gör jag såhär, varför kan jag inte bara vara annat, göra annat.

Tobbe säger:

”Tjena.”

Jag kan inte svara. Jag råkar mima istället för att svara. Det finns inga ljud.

Tobbe säger:

”Mvg-barn.”

Jag darrar före och efter. Jag borde vara hora och jag borde vara idiot. Det är bättre. Jag vet hur det ska vara. Jag borde bara göra det. Olle Matsson lämnar pappersbunten på barnets plats (min plats, alltså, jag, alltid barn barn barn: Så. Pinsamt.).

Skammen över stoltheten. Måste ut härifrån. Det är så varmt. Jag känner bröstet under tröjan. Dom kan inte vara där, jag måste amputera.

Jag noterar:

Jag är så dålig på att vara Klara.

Jag bläddrar i alla böcker jag hittar om krig.

Annars läser jag bara hästböcker, läser för att lära mig. Lära mig något om Kärlek & Civilisationen.

Men nu.

Endast kriget kan rädda mig nu. Om det blir krig måste man vara i undantagstillstånd. Man måste ta hand om varandra. Man måste bara överleva. Då blir man kär i nån. Ellie blir kär i Lee. Rose blir kär i Alec. Detta hade aldrig annars hänt.

Om man går i skolan kan det inte funka. Om det är krig får man inte gå i skolan, då längtar man till skolan.

Jag tänker på en annan tid när det är krig. Det kan också vara en annan plats.

Men när jag tänker så vill jag dö. Jag måste dö då. Jag får inte längta efter kriget för då måste jag dö.

När kriget kommer måste jag (tyvärrrrrr) bli en del av Klaras familj för min dog.

När kriget kommer är min kropp mer okej, man får vara skadad och man kommer bli som modig. När man dör kommer man bli en bok. Klara kommer bli min syster, skriva om mig.

Folk i skolan: Det är också Krig, vanligt vardagligt krig. Vad handlar det om?

Överleva något bara.

Jag har bara rädda impulser.

När Albin kommer emot mig: Rycker till.

När Rally kommer emot mig: Rycker till.

När Zorros frandel kommer emot mig: Rycker till.

När Zorros bakdel kommer emot mig: Rycker till.

När Dennis Hjelte kommer emot mig: Rycker till.

När Candy kommer emot mig: Rycker till.

När mamma kommer emot mig: Rycker till.

När Klara kommer emot mig: Rycker till.

Den enda som inte skadar är Lukas. Jag är så bra på att skada honom. Vi har samma blod och samma gener. Jag vet exakt vad som skadar honom.

Jag ber honom:

Slå mig.

Han tittar på mig och gör puppyeyes. Jag säger:

Idiotjävel.

Han säger:

Klara.

Jag säger:

Tyst och slå bara.

Jag måste träna bort allt det rädda. Han är det enda som funkar för detta.

Tyst och slå bara.

Han tittar på modelljärnvägen, han tittar på seriealbumen, han tittar på filmerna. Jag tar en gubbe från järnvägen. Jag håller den framför Lukas ansikte.

Jag har sönder den om du inte.

Han blänker och flimrar.

Jag kramar gubben. Med en hand, med två händer.

Snälla.

Jag fortsätter krama men inget händer. Plasten spricker inte upp som den ska. Jag fortsätter, försöker få någon sorts schwung i trycket. Inget händer. Jag kramar och inget händer, bara det att händerna blir röda, knogarna värker, huden trasar, benet syns i böjen. Skelettet är så skört. Om jag faller nu bryter jag allt. Lukas gråter, jag måste skrika.

”Lukas? Klara? Det är mat nu!”

Lukas går ut och ner för trappan, jag ställer ner gubben, följer honom. Och då, det är ett skratt i trappan. Vi bubblar över alldeles vid bordet. Vi sitter där och mamma undrar.

Jag kan äta morötter och paprika. Jag kan dricka o'boy och varm saft.

När Lukas blir påkörd av tåget skriker jag.

Kriget kommer.

Vi måste sova under en trappa i en källare.

Vi måste samla faltar och springa i lera.

Få in.

Bettet i munnen.

Candy drar huvudet ner och bort. Zorro drar huvudet upp och bort. Candy gapar aldrig, jag kan sticka in hela handen i munnen på henne och inget händer. Zorro gapar så mycket att det inte går att komma längre. Bettet in men inte stängt. Hur ska jag få nackstycket över öronen. Dom är pressade bakåt. Hårda fast mjuka. Om jag råkar ha sönder dom, öronen.

Candy biter mig i handen. Det blir ett hål. Blodet klibbar i den lila vanten och stickningen är alldeles trasig. Sen har jag bara högervanten kvar. Den ligger i ridpåsen och bara ligger.

Det läker. Men efter det kan jag aldrig mer bada. Det är som ett hål kvar i handen, fast det är borta. När hålet hamnar i vatten läcker det in, handen svullnar och blir kall och konstig. Bara konstig. Jag måste upp ur sjön och havet.

Candys tandkött. Jag ser hur knivar skär i det. Jag måste vända sig bort.

”Hur går det?”

Ridläraren hjälper mig. Klara hjälper mig. Mamma hjälper mig.

Jag dör. Igen och igen och igen. Jag sjunker.

Jag skulle aldrig kunna vara ensam.

Så varför kan jag aldrig vara ihop?

En dag ramlar jag i duschen. Det blir ett blåmärke på överarmen.

Mamma:

”Vad har du gjort där?”

”Vet inte.”

Det ser inte bra ut.

Huden är som tandkött. Det är inte människoskinn. Det är inte aptitligt. Det är något, om vilket Lisa säger:

”Fy fan vad vidrigt.”

Om.

Jag känner med handen över axeln. Över rygglutet, över fotlederna. Allt är kvar. Jag äcklas. Jag vill kräkas. Jag tänker på kräks och måste gå och lägga mig. Allt är blött och svampigt.

Medan jag ligger i en hög på golvet i duschen och känner hur den torra huden på armbågar och knän och svanskotan svampar sig, hör jag:

Klara?

Är du där?

Är det du som är Klara?

Vill du leka?

Vill du spela spel?

Vill du rida?

Vill du gräva ner den döda råttan bredvid gödselstacken?

Varför ligger trosor överallt i ditt rum?

Varför har du såna sammetstavlor?

Varför luktar det inte samma, har ni ett annat tvättmedel?

Alla med samma namn är kanske syskon och släkt?

Men är det inte opraktiskt att heta samma om man är i samma familj?

Vad händer när nån ropar?

Alla kommer.

Allt kommer.

Samtidigt.

Man bara: JA.

Och sen bara: Nej. Förlåt.

Ett annat fall:

Jag halkar på kaklet och snubblar på poolkanten. Vattnet är turkost som på film på sommaren. Jag når ytan. Faller genom vattnet. Kylan faller över mig. Det bara kommer över mig. Inget motstånd. Ingen friktion. Mjukare än Zorros och Fleygurs päls och Sallys päls. Det bara äter mig. Lätt, lätt, lätt.

Jag åker genom vattnet. Rutorna i väggarna och golvet. Inget känns.

Ljuset kommer genom taket i simhallen, och det är där jag ser skuggan. Något mörkt kommer emot mig. En kropp genom luftvattengränsen, övergången. Egentligen ser jag ingenting. I huvudet fullt av bubblor bara.

Så. Klaras händer i mina armhålor. Klara kan stå på händer och göra kullerbyttor. Men egentligen simmar jag bättre än Klara. Iaf långdistans. Nu är Klara under, bakom, framför. Kraftiga bentag tills dom når luften. Hur det bränner i lungorna.

Du slog nog i huvudet.

Jag lutar det slagna huvudet mor Klaras axel. Klara får så fin frisyra av vattnet. Bakåtslickat blankt. Hon har så vacker skullform. Lisa sa:

”Du har nåt gult där, i huvudet, som i hårbotten, så jävla vidrigt, man ser din hårbotten, du är som flintis.”

”Det är bara en virvel väl.”

”Du har som en knöl där, kolla från det här hållet, visst har hon som en knöl där, som att det sticker ut nåt.”

Det kan vara en hjärntumör.

Jag tittar på huvudet i spegeln men det går inte att se i vinkeln. Om jag tappade allt håret. Om jag gjorde det för Klaras skull eller Lisas.

Klaras händer gnuggar mig. Huden upplöst. Klara överallt på mig, om mig, i mig. Klara gör konstgjord andning. Vi kysser alldeles länge.

Så. Vattnet bubblar utan att vi ser det. Eller att jag ser och paralyseras. Vattnet som kokar och sprutar och en gigantisk person kommer upp. Jag skrattar och svingar en gigantisk hovkrats.

Jag svettas och slem rinner ur munnen. Det är fläckar av slem på lakanen. Jag måste sluta med detta. Det är så dumt med vatten. Så lätt och nära att kissa i sängen. Sluta bara. Sluta.

Jag vet inte om det är en dröm. Det är som om allt i mig är så: *Ett fall*. Jag börjar få svårt att skilja mellan detta (drömmen) och detta (kroppen) och detta (rummet). Det är något som inte låter sig tas på. Har jag någonsin kunnat begripa. Har jag någonsin verkligen *fattat*. Mongo. Mongo-mongo. Efterblivna mvg-unge. Mvg i efterblivenhet. Störd i fejset. Det rinner runt, allt omkring mig rinner iväg och bort och jag är så *trött* *trött* *trött*.

Och då.

Ramlar nästan hela tiden. Vet, ja vet, att jag borde kanske "äta något", men munnen har blivit en klump av tandkött. Och kroppen. Kan bara känna när jag ramlar. Kan bara känna när jag är rädd. Önskar att Klara ska skrämma mig, så som hon gjorde, för hundra år sedan, eller, i början av terminen. Men nu. *Jag vet inte*.

Jag ritar Zorro så som Lena Furberg hade ritat honom.

*Danny is lonely cause Mary's in India now
She said she'd call but that was three weeks ago
She left all her things well, her books and her letters from him
And as the sun rises on Mary, it sets on him*

Pennan faller när jag pausar. Det ligger en penna över Zorros ögon, arabnosen.

*Just dance, and just drink and just see the things
I'll probably never get a chance to see*

Jag vet inte vad som händer men jag måste skruva upp. Det vill gråta.

*Danny's **not eating**, he's drinking and sleeping in
I saw him last night at a party, he's **definitely thin**
He says he's **happy**, he looked pretty **good but I think**
That as the sun rises on Mary, it sets on him
And just dance, and just drink and just **see the things**
I'll probably **never get a chance** to see*

Jag vill hålla i Sally, nu, var är hon? Det är ett hål i bröstet eller magen. Där kan bara Sally ligga och fylla upp.

*Danny came over last night and I cooked for him
We talked about you Mary and how much we loved you still
He told me he's packed up your books and your letters and things
And as the sun sets on Mary, it's rising on him
And we danced and we drank and I've seen some things
You probably never got a chance to see
Don't worry Mary, cause I'm taking care of Danny
And he's **taking care of me***

Nu gråter jag på riktigt. Det kommer droppar på Zorro. Men han var ändå ful innan. Det blir som lite snyggt när det flyter ut i tuschen.

Orden är tjocka i huvudet. Repeterar dom. Repeterar.

Jag måste höra låten igen. Jag har aldrig hört musik. Jag vill lägga mig ner, ta på den, sova och bo i den, dö. Det är fält och berg och en soluppgång eller nedgång bakom, det är ett magiskt ljus i luften. Jag är en film. Jag är mer än.

Provar Klaras ord i min mun.

Hellu. Älskart. Vad gör du?

Provar mina ord i Klaras mun.

Jag vet inte. Vet inte. Nej.

Provar Klaras mammas ord i mammas mun. Mammas ord i Klaras mammas mun. Men jag minns inget dom säger. Klaras mamma gillar att äta räkor. Det är det bästa hon vet. Klaras mamma säger: Lägg av. Mamma säger: Lägg av.

Hur kan munnen röra sig?

Säger: Lägg ner.

Linda säger: Håll käften. Klaras mamma säger: Lägg av.

Mamma är en soffa. Klaras mamma och systrar är väggar. Min egen familj bara flyter ut, finns inga kanter, inga fasta grejer. Dom råkar ta över allt och gå in i allt och det är därför ingen gillar. Klaras mamma och syster kan rädda genom att hindra. För man vet ju aldrig vad man gör, håller på med.

Jag skadar mig så lätt, jag gör så många fel. Varför kan inte mamma bara stoppa mig? Jag dunkar mammas huvud i Klaras mammas plexiglasbord. Jag dunkar tills den mjuka huden spricker, såret varar tills det stelnar, hårdnar, ärren hårdare, ta inte in mer nu.

Rida på Candy. Igen och igen och igen ser jag hur det bör vara.

Maria säger:

”Driv på lite. Du kan använda spöt. Snärta till.”

Inuti är det såhär:

Jag går i hagen, visslar. Candy tittar upp, genast, öronen vinklade mot ljudet. Hon möter mig. Skritt. Jag smeker Candy. Hon har inte rullat sig. Jag drar handen längs ryggen och sitter upp sen. Jag häver mig upp först med armarna. Hoppas och häver så armarna är typ raka och bär hela kroppen ovanpå Candy. Högerbenet över. Jag täcks av Candys päls när vi rör oss. Mina tankar i Candys hjärna och Candys i mina. Våra hjärtslag exakt samtidigt, följer världens hjärtslag i hagen, längs vägen, i skogen. Mina ben som slickade längs Candys sidor. Jag styr så lätt.

”Klara?”

Jag hänger över halsen.

”Skänklarna. Vi testar att du rider med sporrar nästa gång.”

Jag slår Candy tills blodet rinner. Håller i en piska. Även mina händer är blodiga, så hårt håller jag. Jag slår och slår tills Candy ligger. Jag går fram till kroppen. Böjer mig ned. Lyfter ut hjärtat i luften, håller upp det, skrattar rått. Äter det, tugga för tugga.

Som om...

Jag är i Rebeccas kropp. Jag är inne i badrummet och ser mitt ansikte. Det har en jämn hy, men det viktigaste är ögonbrynen. Dom är mörkbruna och ser ut som om dom är tecknade. Jag har så blankt hår, det består endast av balsam.

Jag går över stallplanen i Rebeccas kropp.

Jag rider i den. Det ser ut som om någon filmade, det ser ut som film.

(Om jag ser mig utan Rebs kropp på film känns det som att: Detta kan inte vara en person, vad håller den på med.)

Klara tittar på mig. Hur hon ser.

Jag säger smarta saker till Klara.

Klara drar i min arm och jag ramlar inte, hennes arm mot arm, hennes bröst mot bröstorg. Jag andas in i Klaras mun. Mycket fräscht. Rebecca tuggar mycket tuggummi. Klaras händer över mitt ansikte, hur det bara glider. Samma ansikte, samma mun.

(Klaras händer över mitt-mitt ansikte, jag måste dra det bort och ut, den här huden går inte att ta på.)

Mitt hjärta trycker ut blod i Rebeccas kropp. En stund, om man dödar henne, vem är det som dör?

Vad ska jag göra med Rebecca?

Vad gör Rebecca med Klara?

Vad skulle hända om jag bara klarade saker.

Det cirklar runt och runt i huvudet. Kommer inte vidare.

Något måste hända.

Om detta var en bok: Den elaka killen (Dennis Hjelte) skulle visa sig ha en mjuk insida, kanske misshandlad av sin pappa, och vi skulle connecta och han skulle öppna något inuti mig och vi skulle ta bussen in till stan och sen tåget till nånannanstans, kanske Stockholm eller Gävle, och vi skulle gå på gatorna och han skulle lära mig att snatta och vi skulle bli nästan tagna av securitas men vi skulle komma undan, sen skulle vi äta på mcdonalds. Candy skulle hotas av slakt men en *secret* välgörare skulle plötsligt sätta in pengar på mitt konto så jag skulle kunna köpa henne och sen skulle jag ägna resten av tiden åt att leta efter denna person och när jag skulle hitta henne (hundra år gammal kanske) så skulle vi äta scones i hennes sekelskiftesvåning. Lukas skulle få cancer och jag skulle behöva trösta mamma och mamma skulle bli kär i Klaras pappa och det skulle bli *drama*. Mamma skulle få cancer och dö och jag skulle behöva ta hand om Lukas och vi skulle hamna på ett barnhem där det skulle visa sig att alla ungarna hade någon form av magiska krafter som vi *verkligen behövde* för barnhemsföreståndarinnan skulle visa sig vara en änglamakerska som dödade barn för sitt eget höga nöjes skull.

Jaja.

Jag går på vägarna.

Det som händer är: Mörkret. *Det är advent, det är advent*, snart i alla fall. Jag försöker tänka på Guds rike, den sista domen, att det kommer en frälsning. Men det är ändå väldigt, väldigt kallt.

Klara går bredvid Reb. Dom är exakt perfekta. Dom har samma sorts kroppar. Dessa kroppar som är ideala. Jag skulle se så konstig ut bredvid.

Dom går alldeles nära mig. Men dom ser mig inte. Dom går i en parallell värld. Jag är i en ensam. Jag är inte en människa.

Jag kan inte hålla på och kolla in i den andra världen. Jag blir bara ledsen.

Det enda som hjälper är att läsa *Kemi för högstadiet*. Medan jag dricker varm saft. Jag låter benen hoppa under bordet. Jag behöver springa, men jag ser så töntig ut när jag springer, så jag sitter och låter benen hoppa, det är nästan samma sak. Jag måste få det ut ur mig. Allt behöver komma ut. Jag kan inte ha någon energi. Jag måste bli alldeles trött.

Ändå kan jag inte sova.

Jag gör vad jag kan för att hålla fast i att det finns en handling och att jag är inuti den.

Kollar på teven och videosarna. Kolla. Tills ögonen.

Glittrar av blod.

Lukas sitter bredvid mig soffan. Hans kropp är alldeles rak fastän den veckar sig. Jag har ärvt denna konstiga kropp av honom. Han har smittat mig. Polio. Sanatorium.

Vi jobbar på det.

Och fortsätter kolla...

[illegible]

VAD HAR JAG GJORT.

Jag ska aldrig mer titta på *dom fördömdas tempel*. Varför gör jag såhär. Jo, jag ska titta varje kväll. Jag ska påminnas om min ondska. Jag ska känna allt. Det skakar. Herregud. Jag håller i väggen. Teglet i korridoren. Akta snorkråkorna. Nu ramlar jag nerför trappan, nu ligger jag medvetslös. Nu, nu. Jag har alltid saknat medvetande. Dom samlas runt mig. Chocken förenar dom.

Jag håller hårt i räcket. Det vitnar.

Skolan, stallet, Klara, hemma, ute, inne, skåpet, salen, huset, sängen, skogen, hagen, vägen, cykeln, bilen, bussen, boken, väskan, låten, hästen, boxen, spiltan, skullen, stupet, åkern, stubben, planen, rummet.

Klaras pappa kör oss till ridlektionen vissa vintrar. Vägen är en tvättbräda. Rrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr. Han älskar att sladda. Jag håller hårt i tummarna.

”Skärp dig pappa.”

Han älskar det mer än han älskar sin dotter. Särskilt mer än han älskar sin dotters kompis.

”Kul va.”

”Askul.”

Klara skrattar ändå. Ögonen lyser. Klara är så nära livet. Det bara lever för henne. Det är farten som lever. Fort, fort. Själv är jag så sölig. Jag är så nära döden. Jag är en risk, helt klart. Allt är riskfyllt och måste sölas ner för att inte vara så farligt. Pickuppen har så lite säten och jag och Klara måste även dela bälte. Jag har Klaras höft på ena sidan och spännet på andra. Hårt och fast.

”Askul.”

”Älskart.”

Hjulen på pickuppen är så sliriga i snö. Registreringsnummer: OLW 673. Den vita bilen är brunbeige. Skiten fryser fast. Mamma gillar inte väglaget, tack Klaras pappa för att du kör. Dom borde fixa vägen, säger mamma. Folk måste ju ändå kunna köra till ridskolan. Det är ju livsfarligt.

Jag trycker mig närmare Klara. Håller hårt. Närmar sig allt det vilda i Klara. Hela hennes värld. Hon som passar i världen. Nära henne kan jag också passa.

Jag lever i minnena. Inget av dom är gott nog. Men det är bättre än vad som nu är.

Klara går med Rebecca och Lisa och Jessica. Dom går över skolgården till huset där vi har franska.

Jag går bakom och ingen väntar på mig.

Jag går bakom och viskar: *Je t'aime*.

Ibland när jag kommer på morgonen är det ingen som säger hej. Det händer alltmer ofta. Då kan inte jag heller säga hej. Tänk om jag sa hej. Bara hej. Och det blev tyst.

Det är ett hej som upprepas i oändlighet.

Hej. Hej. Hej. Hej.

Det slår mig i nyllet. Jag ligger avsvimmad av HEJ.

Idag har jag inte ätit på fyra dagar förutom:

Lite här & Lite där.

Mandarin.

O'boy.

Varm blendsaft.

Jag nickar med huvudet för att känna något. Nynnar på låten med Dido:

Just dance, and just drink and just see the things

I'll probably never get a chance to see

Hästar jag älskat men aldrig ändå:

Albertina

Jackie

Candy

Fleygur

Zorro

Om jag kunde äga. Om någon var bara min. Egen. Egendom.

Jag tänker på det och darrar samtidigt som jag blir alldeles lugn. Något som tynger neråt.

Jag kan inte göra på riktigt. Inte riktigt älska. Inte riktigt äga. Jag känner hur det alltid bara. Det är inte riktigt. Vad jag alldeles saknar. Det sista bara, saknas. Jag tänker på riktiga saker och blir rädd. Jag kan inte vara riktig. Det är fullt av Klara och jag klarar inte.

Jag är rädd att jag inte alls tycker om, men det känns som.

– Var har vi hästen? undrade han just som Bettina blev synlig i dörröppningen med Turk. Chauffören såg inte så lite förvånad ut. Kunde den där lilla barnungen verkligen hantera en så stor häst?

Turk som förstod vad det skulle bli av, när han fick syn på bussen, höjde huvudet och gnäggade högt. Han hade inte kommit över sin rädsla för bussresor. Bettina talade lugnande till honom och gick obesvärat fram mot landgången. Turk tvekade och ryggade baklänges. Chauffören gick fram för att ta ett tag i tygeln, men Annika skrek åt honom att låta bli.

Det var bara Bettina som kunde få in Turk i en transportvagn. Alla stod tysta och väntade. Bettina gick ett varv runt bussen med den stora hästen, och när hon kom till den öppna bakdörren följde han beskedligt med henne in i bussen.ⁱⁱⁱ

Jag går på stora vägen. Vid gamla kyrkan brinner det. Ljus överallt på gravarna. Gravljusen är i plast men det syns bara nära. Ett ljus inuti plast.

Hilma och Ella är i mina tankar. Dom är inte nyinflyttade, men lite. Deras föräldrar arbetar med saker som ofta är smutsiga. Dom säger själva att det är *konst*, men mamma säger att pappan är vaktmästare och mamman är undersköterska, men ingen vet var, kanske har dom bara socialbidrag, kanske är dom bara. Jag vet inte varför dom kommer till mig nu, varför jag håller på och tänker på dom. Varför har dom inte funnits innan. Kanske för att Ella flyttade över till våran klass efter att hon blev mobbad i D-klassen. Man kan inte lita på någon som säger sig vara mobbad. Man kan inte lita på någon som blir mobbad för det *fattar man ju* att något måste man ha gjort för att *hamna i detta*. Och jag fortsätter trycka mig mot Klara med flera. Mot Klara som blivit en av många i en klump en grupp ett litet gäng. *Inte är det väl ett gäng*, säger mamma, när hon pratar med mormor som råkat se mig bredvid gänget när hon körde till *flickorna* i syföreningen och körde förbi skolan och råkade kolla åt sidan (skräddad för hon tog blicken från vägen, hon hade kunnat dö, det hade rimligen varit mitt fel, pga, detta *gäng* och detta som är jag som är *bredvid*). Och nu är dom i mitt huvud.

Blabla blablabla bla, säger dom till mig.

Jag fattar inget.

Hilma och Ella är så smala och också deras hästar. Lisa säger att dom borde inte få ha. Dom kan inte ta hand om. Dom kan inte ha hästar ordentligt. Det är fel. Dom är fel. Också deras hästar är fel. Dom kan inte älska på riktigt, inte vårda som man ska. Det är säkert inavel. Precis som Sonjas kaniner. Det är säkert gener som går runt runt, klumpar sig, missbildar. Dom kan inte rå för det. Stackars hästar. Stackars kaniner. Stackars Hilma och Ella. Deras trädgård är så stökig. Inte så som Klaras. Klaras trädgård är också stökig. Det är något med Hilmas och Ellas stökighet som är annan. Dom kan inte ha stök. Det blir så smutsigt på dom. På Klara är det pricken över i, en parfym, en touch, en slinga, en glimt, en farlighet i livet. På Hilma är det beviset på att allt aldrig ens var nytt, det var små skärvor redan från början och dom kan inte hantera det. Det är bristningar i huden. På Ella är det som att allt har spruckit upp och blottat henne, hon ser så trist och tråkig ut när hon är naken. Allt har så fula färger.

Jag går förbi deras trädgård. Ibland är dom där i mörkret. Och kan närsomhelst säga:

”Hej!”

Då går det inte att värja sig. Då är man fast.

Jag gungar med huvudet som om jag hade musik.

Jag ligger så nära Hilma och Ella.

Jag känner det nu, hur dom tar sig ut ur mitt huvud, in i min kropp. Mandarin, mandarin.

Och detta drar mig till deras hus. Mot min vilja. *Mot min vilja.*

Dennis Hjelte och Markus och Tobbe P står vid busshållplatsen. Dom röker och dricker och knarkar och röker på och super och knullar och slåss. Jag går mot dom med axlarna upp.

”Hej.”

Markus står framför mig.

”Tja.”

”Hej.”

”Vad gör du.”

”Asså hon kan fan inte prata asså.”

”Jag går.”

”Du är hon Klara va.”

”Mm.”

”Fan tråligt att ha samma namn asså.”

”Mm.”

”Hur tänkte dom nu liksom.”

”Mm.”

”Gillar du henne?”

”Tycker du hon är schysst?”

”Hallå?”

”Hon är ändå jävligt snygg asså.”

”Vet du att hon är värsta mattegeniet.”

”Herrejävlar är det sant.”

”Du får göra min.”

”Du får komma hem till mig nån dag så ska vi göra matte och sen ska jag bjuda dig på nåt. Vill du ha nåt nu? Kanske öl, kanske cola.”

”Nej tack.”

”Okej, tack. Men är hon schysst eller, tycker hon verkar mycket bitch.”

”Hennes syrra har så schyssta.”

”Käften fjolla.”

Allt är en film. Jag är så förutsägbar och så. Jag behöver Sally för att kunna se vidare.

”Men gå dårå. Bitch! Mvg-barn! Jävla unge!”

Var finns flykten. Jag känner bara att kölden kommer från alla håll. Jag kan inte åka med någon, inte mamma, inte Klaras pappa, jag kan bara gå och springa, inte bussen. Jag gjorde rätt nu. Alla vet att detta är äckligt. Bara Johanna B är med dom. Bara Johanna B blir med barn, blir gravid. Ett barn som är med barn. Ryktet går, alla vet. Och Sonja. Bara Johanna B och Sonja är med dom.

Röka är så jävla vidrigt. Så vidrigt tills röken rör vid Klaras läppar, då kan Jessica konstatera: Fräsch.

Jag vet allt om alla. Så varför är jag så dum i huvudet.

Det skakar i kroppen och marken. Kanske är det en jordbävning. Jag får en impuls att springa tillbaka och krypa ihop vid Markus fötter. Tobbe säger: Hon är en hund. Markus klappar mig. Låter mig äta ur fickan, följa överallt. Och ingen kommer kunna avslöja mig.

Jag går vidare. Missar allt. Gatlykta för gatlykta.

Här kunde man gå in till Johanna. Men inte längre.

Ut ur byn. Mörkret. Nästan ingenting syns. Jag måste skynda mig till Gullanders och Pykkes hus. Deras garagelampor och deras ljusslinga. Vad som helst kan hända i mörkret. Men jag går som långsammare. Det är lera och oändligt långt. Jag orkar inte. Också: det är här det funkar. Efteråt ska jag vända, jag ska gå tillbaka, jag ska gå på andra sidan nya kyrkan, jag ska komma till huset, jag ska gå in, mamma ska säga saker, jag ska lyssna, jag ska gå runt i köket och duka fram, jag ska röra mig i köket, jag ska sitta på stolen, jag ska prata när mamma vill. Jag kan det. Jag är så trött.

Det enda jag vill är att dricka o’boy, klappa Sally och läsa fysiken. Det enda jag vill är att koncentrera kroppen, liten i mitten. En liten boll. Då kan jag slappna av sen.

Klaras långa armar, hennes fötter som man kan se benen i, det är strängar i pianon. Klaras överjordiskt tjocka hår. Klaras läppar, Klaras näsa. Klaras muskler. Inuti Klara finns skelett av metall eller dylikt, alldeles hårt och stabilt. Klarar allt. Inuti mig finns bara fluff, vad jag än gör. Bara fluff, inget att hålla i, inget som är RIKTIGT. Om dom skalar av allt det dåliga, finns inget kvar av mig, jag har inget mer. Tom.

I mörkret är det kommande det bästa. När det kommer vill man bara ha mörker.

Klaras fötter.

Klaras fötter.

Klaras fötter.

Klaras fötter.

Röra armarna som om dom var ben. Nu ser jag dom vita strecken igen. Nu kommer infarten. Lamporna. Exakt vid snöstolpen efter lampan vänder jag, över vägen exakt. Tillbaka gå gå. Jag kan aldrig kolla på mamma. Jag blir så ledsen när jag blir så äcklad när jag blir så upplöst. Det funkar inte detta. Det är jag eller resten.

Ella sa innan franskan:

”Är det okej om jag är med er.”

Sedan hände *ingenting*.

Nästa dag står Markus ensam vid hållplatsen. Han är aldeles liten. När man tänker efter är jag längre. Endast Markus är så liten.

Han säger:

”Ska du ha?”

Han räcker fram en cigg och jag tar den.

Jag håller den som en pinne. Han säger att jag ska hålla annorlunda och visar. Han ger mig tändaren. Jag vet inte hur den funkar. Han visar och jag håller på. Det kommer efter ett tag små lågor. Men ingen hinner tända ciggen. Han tänder åt mig.

Jag är inte rädd jag är inte rädd jag.

Jag står i snögloppet och röker med Markus.

Markus säger att han ska bli pappa.

Jag säger:

”Jaha.”

Det är Carro som är mamman. Carro som är 21. Vad vill Carro med ett barn. Vad vill barnet med ett barn. Markus säger att han ska sluta skolan och bli ihop med Carro. Markus ska gå nian ut säger han och sen vara med ungen. Han älskar den redan. Inte som Johanna som gjorde abort förra veckan. *Säger dom.*

”Du säger fan inget.”

Jag nickar. Jag vet inte om han menar att jag inte får säga något eller om han bara påpekar fakta.

Markus stryker mig över håret.

Markus säger att jag är gullig. Jag är så smal och gullig, säger han. Det bränner till i mig. Markus lyfter upp mig och springer ett varv. Han säger att jag väger ingenting. Mina ben hänger över hans mage, mitt fejs i jackans luva. Markus sätter ner mig och skrattar. Om han inte hade Carro kunde vi.

Nej det kunde vi aldrig.

Markus lär mig dra ner röken djupt. Han säger att jag är en naturbegåvning. Jag nickar.

”Schysst.”

Det går inte längre att läsa. Jag står med boken i händerna och hoppar.

Bara jag gör det tyst.

Jag kan hoppa högergalopp och galoppbyte och vänstergalopp. Variation så det blir jämnt.

Bläddrar.

– Ett riktigt praktexemplar, instämde Per. Honom kan man inte se sig mätt på!

Försiktigt strök Wendy hästen över halsen. Valacken vände huvudet mot henne och puffade mjukt med sin mule mot hennes axel. Det är hästars sätt att visa när de tycker om någon. Han kunde känna att Wendy älskade hästar.

– Jag tar in honom i paddocken så att han får röra på sig, sa Per.^{iv}

Något måste hända med denna kropp. Så jag kan vara med Klara. Vara hennes bästis och älskade och syster och henne.

”Ingemarr?”

”Jaa. Ernst? Vad vill du?”

”Jag skulle bara kolla om du har tagit lavemanget.”

Skrattet fyller allt. Dom skrattar. Om bara mamma haft humor kunde jag också ha skrattat. Men det har hon inte. Jag böjer mig över bänken. Samtidigt som jag löses upp i luften är det som att alla kollar. Ingen sitter vid bänken. Blickarna är så tunga. Under trycket svimmar man. Jag håller i nyckelbenen och huden innan halsen. Kära goda gud som haver barnen kär please take me away i don't wanna grown up i don't wanna be here anymore.

På toaletten slänger jag saker ur ryggan. Lappar och brev och papper och biljetter och saker som bygger upp mig. Jag har haft alla grejerna där i lilla facket sen sexan, och jag flyttade över det från gamla ryggan, som jag haft sen trean och la det där, i lilla facket. Detta är mitt liv. Nostalgin gråter.

I spegeln har jag ett tunt men svullet ansikte, jag har så lång överläpp, jag har så mycket mörkt under ögonen, det är mjuka gropar och hack. Allt är rött.

Instruktion:

Slut ögonen och kolla på Klara.

Jag immar på spegeln och viskar: You're toxic.

Jag bara flaxar.

Det var så länge sen jag var med Klaras hästar. Minst en vecka.

Becca är hos Klara så ofta. I skolan märks inget egentligen men sen:

”Becca kommer.”

Becca rider Aston och Klara rider Zorro och vad är då kvar.

”Ska du med på Fleygur? Hallå ingen bryr sig om honom nu, han är alldeles ensam.”

Jag tittar på Rebecca. Sadeln glider över Astons manke. Han biter inte när hon drar sadelgjorden. Hon har honom på tygeln.

”Nej gud nej, han bara fuskar. Skärp dig.”

Fleygur är faktiskt väldigt låg. Jag ser dom nerifrån. Men hans päls. Jag smälter in för en stund. Jag orkar inte kolla på dom. Jag kollar på manen. Plockar strån. Trasslar tovor. När vi skrittar älskar jag faktiskt Fleygur. Jag kan inte kolla på Zorro. När jag rider betar han konstant, när Klara rider.

Vi skulle kunna vara på Island. När vi är här mellan kullarna syns nästan inget. Vi skulle kunna vara i en annan tid. Jag skär ut små bitar av synfältet.

Klara säger att Rebecca är ju på en helt annan nivå. Becca drar Klara till sig i gången, hon är runt hela Klara, hon pussar henne i pannan och biter henne i kinden och nyper henne i rumpan.

”Du är fan inte klok.”

”Nej. Jag vet.”

Klara och Rebecca.

Fleygur äter även när maten är slut.

Mellan kullarna är vinden lite mindre.

”Testa tölta.”

Jag sitter ner men det bara flyger. Det finns ingenting inuti min kropp.

”Du måste sitta tyngre, han bara slängtravar ju.”

Jag sitter och känner. Och så fort jag tror jag känner.

”Tyngre.”

Sen galopperar vi.

När jag faller är det ingen som märker något först. Jag sitter fast i stigbygeln tills jag skrapas av mot stenen. Jag är alldeles tyst. Jag ligger. Tänderna är fulla av blod och dom är hullerombuller också. Benen är omöjliga att röra. Att vara alldeles stilla. Då känns det normalt. När jag försöker röra mig dör det.

Jag är förlamad och kommer aldrig mer kunna röra mig. Jag blundar och preppar för döden. Där finns inga tankar och inga ord. Jag har aldrig kunnat säga något. Jag har aldrig vetat nåt. Enda grejen som går att säga är:

Vet inte.

Och så har det alltid varit.

Så vad begär dom?

Vad längtar jag efter?

Men jag ramlade inte.

Ovetskapen finns där ändå.

Å. Rädd.

En dag är jag i mitt rum och bläddrar genom böcker utan ord. Inget kan ta sig in i kroppen. Jag har kommit på att detta är det enda uthärdliga. Stänga allt. Om man saknar allt inuti måste man göra en utsida. Jag gör det, och det går att knacka på den, men sen inte mer.

Jag ramlar aldrig och slår aldrig i huvudet. Jag är aldrig på riktigt någon att tro på.

Om tanken på Klara fyller mig med hunger. Och det enda jag kan göra är att tänka på Klara. Är lösningen att gilla hungern. Mer än mättningen. För Klara kommer aldrig låta mig äta henne, hon kommer inte heller äta mig, vi kommer inte äta varandra. Bara tugga, spotta ut, konstatera: Äckligt. Man säger inte så. Man säger: Inte så gott.

Det enda som går är att älska vad som är kvar. Ondskan.

Ååå.

Jag kan inte vara i rum. Dom faller in i mig. Jag måste ut, men mamma säger plötsligt:

”Jag gillar det inte.”

Kanske kan jag klättra över taken.

Kanske kan jag.

Efter döden är jag så bra på allt.

En natt tänker jag på pälsen. Är det det jag saknar mest. En kropp full av päls som värmer. Att jag är min päls, att jag är hovarna och halsen och musklerna i bogen, är manen och svansen. Jag vill att Candy ska vara fri. Hon rör benen så fort. Så som Fleygur gör på ön. Här i detta landet tål han inte luften och då är det klart att man blir sur. Zorro är ett moln.

Jag kan älska alla hästar för jag är en häst.

Ovanför svanskotan känns den. Pälsen ännu tunn, men det blir nog bättre.

Jag har blivit förkyld.

Jag går inte ut på två veckor.

Det läcker äckel ur näsan.

Hur kan en näsa se ut som min näsa? Är det säkert att det är en näsa?

Jag tänker på kriget.

En dag ringer Klara:

”Hej får jag komma.”

Klara har inte varit här på hundra år. Jag är nu så himla liten, ett barn, när jag tittar på mina planscher och lakan. Inte för att Klara inte har samma. Bara att. Jag minns att jag skiter i detta nu.

Klara lyfter *Rodnas föl*.

”Bra?”

”Vet inte.”

Klara sätter sig på sängen. Överkroppen faller bakåt och studsar upp. Hon har sån schwung i livet. Klara klappar bredvid sig. Jag sätter mig. Läger mig så sakta ner. Våra ansikten vridna mot varandra. Runt Klaras ögon är det svart.

”Förlåt.”

Innan jag hinner svara: Jag vet inte. Pausar jag. Bara kollar på Klara. Så.

Jag kan inte hejda det.

Skrattet kommer.

Klara säger:

”Du är ju knäpp.”

Det går inte att sluta.

”Hallå vad är det.”

Det är inte ens kul. Det låter inte ens som att jag menar det. Det bara håller på. Det krasar. Jag har ryggen böjd in i sängen. Jag spasmar alldeles. Klara kollar på mig. Jag flämtar:

”Inte meningen.”

Klara kanske skrattar också.

Ella kommer och lämnar skolböckerna. Det är en hög.

Mamma gör o'boy och mackor.

Den aldeles för svaga chok-o-laden rinner genom min strupe medan Ella tuggar salami med öppen mun.

När skrattet spasmar i mig gör det samma i Ella.

Mamma står i dörröppningen med ett *uttryck* i ansiktet.

Det går dagar.

Jag minns ingenting.

Om jag var en häst.

Jag önskar att jag skulle vara en arab såklart. Jag skulle ha dom smäckra benen och allt så. Manen flyger över fälten. Jag är så vild och ändå så trogen.

Jag är rädd dock, att jag skulle vara en falabella eller en miniatyrhäst. Men jag är ju inte ens söt.

När jag läser om det vet jag genast att det är detta djur som är jag:

Det finns hundar framavlade för utställning. Dom ska vara så fina att deras kroppar i praktiken är alldeles värdelösa. Dom måste sitta på isblock annars blir dessa kroppar överhettade. Deras hjärnor kokar och dom dör.

Jag känner hjärtat slå så snabbt att det vibrerar bara.

Jag kunde också vara näbbdjuret. The platypus. Animals in Australia.

Jag skriver så långa skolarbeten att ingen ens orkar läsa. Utan urskiljning skriver jag. Jag tänker alldeles som naivt och kompromisslöst och ursinnigt. Efteråt minns jag inte en enda tanke, inget vad jag skrivit och jag orkar inte läsa om. Jag skriver om Indien, om John Steinbeck, om The Platypus, om Förintelsen, om Harry Potter, om Arktis, om Samer, om Kärnkraftsverket i Oskarshamn, om Newton, om Drottning Kristina, om Verb, om Avoir och Être, om Råttor som Sällskapsdjur, om Mina Intressen. Jag har blåsor i händerna och det svindlar.

Jag skriver galoppen över fälten, bettet i munnen så. Sadeln och sadelgjorden. Jag känner sporrarna i sidorna men älskar också att springa. Jag springer.

Jag blir barn som blir vuxen som blir människa och blir häst som blir katt som blir mamman som blir pappan som blir häst som blir trött som blir tom som blir tömd som blir luft som blir tyst som blir mamma som blir pappa som blir bror som blir syster som blir flicka som blir katt som blir hund som blir sjuk som blir frusen som blir barn som blir vuxen som blir barn som blir vårdad som blir frågad som blir svarad som blir ignorerad som blir trött som blir Klara som blir Klaras syster som blir Klaras mamma som blir Klaras hästar som blir Klaras hus som blir vädret som blir hösten som blir kallt som blir luften som blir häst som blir katt som blir mjuk som blir hård som blir stel och porös som blir trött som blir sömnlös som blir ingen som blir vänner som blir ovänner som blir inget som blir luften som blir vinden som blir fälten och bergen som blir havet som blir allt som blir inget som blir rastlös som blir trött som blir ensam som blir vårdad som blir trött som blir kall som blir stilla som blir skakig som blir annan som blir annat som blir slaget som blir slagen som blir liten som blir hungrig som blir människa som blir häst som blir barn som blir katt som slickar sina sår, sina ungar, slickar sina barnsår, sina barns sår, sin päls, sina tassar, allt salt spott, slicka ut det tills det är alldeles torrt och strävt i munnen.

Jag är så trött. Jag är så trött på Klara. Jag är så trött på att vara Klara. Jag klarar det inte längre.

Ridläraren Maria frågar hur det är om det är något hon kan göra.

Jag hör henne inte. Istället kommer spiltväggen emot mig, slår mig. Det är spikar i hela armen och sidan men jag skrattar när Maria tittar och gör en min, som att hon vidgar näsborrarna och samtidigt faller ansiktet ner.

Det blir alldeles mysko. Allt ser konstigt ut, som om mina ögon håller på att hoppa ut ur huvudet. Och att jag nyss liksom ramlade in i väggen. Och att jag inte ser hur Marias fejs verkligen ser ut, att jag knappt kan avgöra om det är hon och i så fall vilken del av henne, som står där, vad tänker hon, vad tänker hon...

Svårt att veta vad som är ok att göra. Jag står och står, men om jag inte rör mig snart kommer kroppen börja svaja. Att bara ta upp borsten är inget alternativ. Kollar på borstens handtag: En kvist syns knappt genom färgen, men om man tittar länge syns den mer och mer, sen börjar den växa, som en mörk fläck som sprider ut sig under det vita. Marias ansikte blir alldeles upplös. Candy är där, hon kunde röra sig.

Det är så torrt.

Fläcken växer, den blir grön och turkos och lila. Jag undrar hur mina ögon ser ut.

Något inuti blir tomt och sen fullt. Om Maria stannar kommer dom dö i en översvämning, när tårarna bara rinner.

”Jag ska bara.”

Allt har löst upp sig. Dröm. Verklighet.

Dröm. Verklighet.

Dröm. Verklighet. Dröm. Verklighet. Dröm. Verklighet. Dröm. Verklighet. Dröm. Verklighet. Dröm. Verklighet. Dröm. Verklighet. Dröm. Verklighet. Dröm. Verklighet. Dröm. Verklighet. VAD.

Jag skriver: Hon stormar ut, knuffar undan Maria.

Gången är jämn men ändå snubblar jag, fötterna i skorna, för fan.

Jag finns här om det är något.

Jag går och säger: Det är bra, nej, ingen fara.

Jag går och sjunger:

And i won't go

I-i won't sleep

And I won't breath

Until you rescue me

Det strömmar som bomull ur munnen. Candy frustar i solen på fältet, jag springer, jag faller in i Candy, jag känner att dom skalar av allt, jag måste hålla kläderna uppe, jag måste gå till klubbrummet, jag måste gå till sadelkammaren, jag måste gå tillbaka till stallet, till spiltan, jag måste lägga mig här på marken, det är hårt nästan fruset, jag måste ligga där tills det blir blåmärken på benen, eller kroppen blir mjuk och formas efter leran. Dom kommer komma och hitta mig, kommer dra upp mig, fråga vad dom gjort med mig, och jag kommer säga att dom tog mig, gjorde saker med mig, dom slog mig och mördade mig och våldtog mig kanske. Det var krig och jag hade ingenstans att ta vägen. Klara kommer på sjukhuset, hon kommer sätta blommor vid min säng, hålla min hand och viska:

”Min lilla horunge, dom får inte göra såhär mot dig, jag ska hämnas.”

Och Klara kommer döda alla som gör nåt. Hon kommer ta hand om allt.

Jag suckar.

Men man får som samvetsqual. Jag märker Klaras gränslöshet och det är inte detta jag kan vara med. Jag kan inte stötta detta jag måste säga att det inte är ok. Jag kan inte så jag är inte. Andra grejer.

Bäras på Candys rygg. Candys nos som värmer mig, andas luft som blir kropp på mig. Vi börjar glittra båda två. Ett magiskt ljus, bakom träden, vi ska dit.

Jag byter borste, tar en ny från hinken bredvid kranen. Efter rotborsten ryktborsten och en rund skrapa. Jag sätter handen mot väggen när jag böjer mig ner till borsten. Väggen klibbar i fingrarna. Platen i korgen spricker. Plastskeletten. Maria har vanliga strumpor i jodphursen, hon går med platta skutt. Själv har jag glömt hur man går. Bara jag kan se lite normal ut fram till spiltan. Sen ok.

Mamma säger att en Rebecca har ringt. Det går inte att svara. Jag springer ut i trädgården. Jag måste stå vid trädet.

Det är fuktigt i luften och det fastnar en ishinna över mig. Jag måste stå vid trädet, björken som är stor, där kattungarna växer på våren, dom jag samlar i sina fickor och gömmer i gropar vid rötterna, klappar när solen lyser så man vill gråta. Nu kal. Vattnet rinner längs näsorna. Snart är det dags för julbelysningen.

Jag måste stå där tills händerna är röda och lite blodiga, tills huden torkar och blöts så att den spricker. Naglarna och huden runt gör ont. Så man kan riva dom i barken. Slätt och halvsträvt men lent på det vita, det svarta är knöligt men ser mysigare, som att man kan krypa ner i vecken. Jag önskar mig liten. Pressar händerna mot där magen blir benen. Som liten kryper jag in i hål och skrevor, lägger mig där, gömmer mig, alla ytor som finns där tycker om att ta hand om mig och skyddar lagom. Jag håller i väggarna för att känna att det är materia och inte anti-materia. Det är så varmt när man är liten.

Från utifrån ser jag mamma genom fönstret. Jag går i köket. Mellan bordet och spisen. Där är tre steg. Kyl-bänk-spis, fem steg, gröna skåpet-bordet-frysen-spisen, åtta steg, hennes kropp. Jag tänker på en stor tumme, eller dylikt. Jag är rädd att bli min mamma, jag tänker ofta att jag vill slå på saker, att mamma vill slå, så som för att få ut fattigdomen i världen, få ut eländet bara, få allt att läka, inget kvar, jag vill flyta in i mammas kropp, det bär mig, allt, det är inuti, vi fyller, jag ville bära ett barn så när jag var liten, jag vill det inte längre, jag ville att min kropp skulle vara fylld av små barn, som jag skulle föda medan jag själv fortfarande var ett barn själv, jag skulle föda dom i hemlighet, jag skulle ta hand om dom och sen skulle jag ge dom mat, jag skulle aldrig lämna dom men jag skulle vara tvungen att leva ett dubbelliv pga man får inte ha barn när man är barn, jag skulle gömma dom i en hemlig trädgård, där skulle vara som en port i deras trädgård, där mamma aldrig sett, där skulle man gå in och så komma till en ny trädgård, där skulle jag ha mina barn, dom skulle komma ur mig och jag skulle vara deras mamma.

Att vara med mamma i köket är ohållbart. Vi springer över fötterna. Mamma skriker:

”Stå stilla.”

Jag vill pressa mina naglar i mammas armar. Jag vill få mamma att slänga tallrikar med mat i golvet. Jag vill vara i efter det, när vi sitter och gråter tillsammans, när mamma varit ute och kommit in. Det har hänt en gång. Jag minns hur allt i tillvaron efter detta måste sträva efter

Ingen Återupprepning. Hur det inte får hända igen, allt det jag vill ha. Jag vill att mamma sen ska lägga sig med mig i sängen, ensam ska vi vara, vi ska ligga i sängen och mamma ska klappa mitt hår. Mamma ska förvandlas till en mer Sally-lik varelse, som bara är där i sängen alldeles nära. Hon ska inte bli arg för att hon är rädd för att hon vill rädda, hon ska bara vara varm som kroppen. Hon ska vara värmen som inte längre tillhör oss och hon ska ge allt till mig.

Jag ringer Becca.

Klicket.

”Hej det är Klara O, jag...”

”Tja. Va det bara du, ah, Becca har inte tid att tat dårå, men om du måste, säg nåt efter pipet.”

Det är Klaras röst.

Telefonen är i handen och det finns ingenstans att lägga ner den.

Sist jag sov över hos nån (början av hösten var det, och min *grej* har redan börjat och jag är redan... off... men ändå... där ELLER):

Vi har Johnny-maraton pga Lisa vill det.

”Men han är ju en gubbe.”

Tycker Jessica.

”Håll käften, jag ska slå ihjäl dig annars. Du säger inte så om Johnny.”

Allt och alla möbler ser annorlunda ut och jag fattar inte vad dom är till för och vad man ska göra med dom. Dom bara går omkring som alldeles konstiga.

Köket har ett konstigt ljus och det känns som om jag inte är en person här, jag är mer som en som en som en som en *grej* utan allt. Jag liknar typ en frukt i huvudet. Det är en mysco färg på mitt ansikte. Mina händer funkade inte på bordsytan fast jag hänger över den precis som Lisa. Händerna ser ut som trä som är mjukt.

Vi ligger i soffan. Klaras ben ligger över mina och man måste ligga alldeles stilla för att detta är så avslappnande.

Allt är lite gulaktigare än vad det borde vara, det är det som gör att det inte ser verkligt ut. Jag tittar på lampan. Det är en sån som min moster har men här ser den ut som en daggmask i genomsärning. Allt liknar biologiboken. Allt liknar dockskåpet fast ändå inte.

Detta får mig att inse att det är jag och allt jag rör vid som är väldigt konstigt. Jag kan inte stå bakom dom andra i spegeln, se när dom målar, jag kan inte hålla på såhär, jag är fylld av sån binnikemask och det sprider sig ut från mig.

Johnnys ansikte är fullt av smuts när han ler. Fullt av ärr. Ögonen galna och stirriga.

Jag skulle säga till Klara att detta är fab. Men jag har inte sagt saker på så länge.

Jag skulle vara med Klara, hennes lakan, hennes matta, hennes sänghimmel, hennes byxor ligger på en fåtölj och i väggen finns en dörr som är en garderob. Lisas hus är ännu mera konstigt.

Jag rycker till vid varje ljud. Det kan vara vildsvin och lodjur, det kan vara Lisas hundar och chinchillor, det kan vara att jag krälar utan att jag vet om det. Jag skrattar.

”Kul.”

”Ja.”

”Vad skrattar du åt?”

”Samma som du ju.”

”Man jag skrattar inte.”

”Jo, men.”

”Skoja.”

Pulsen är varm och det bultar i pannan. Det bultar i magen, jag måste gå på toa. Jag måste sitta på Lisas toa tills alla är döda.

”Vad gör du därinne?”

”Vem är det, är det nån där.”

Plötsligt säger jag att jag har näsblod.

”Hon blöder.”

”Gud. Hon!”

”Ta hand om dig.”

I spegeln ser jag att jag har så lång överläpp. Igen. Jag har som en näbb och jag har ett märke på kinden som liknar ett spindelnät, jag har nåt i ögat som är konstigt, mina axlar har så konstiga vinklar. Bara ingen märker något. Jag testar hur man kan vrida ryggen och halsen, hur jag kan dra upp läppen bara lite lite så det ser mer ok ut.

Men det går ändå inte att gå ut.

”Hej mamma. Jag vill hem.”

Mimar mot mig själv. Å. Herregud. När detta dör kan någon börja leva.

Nu: Frågan om att upprepa Övernattningen.

Sitter med inbjudan i huden.

Jag vet att något är fel i mig. Så här ska det inte vara. Snart faller det ut. Snart faller hjärtat ur kroppen på mig.

Och i rummet som lämnas tomt växer en skadeväxt.

Mamma ska till mormor så hon dumpar mig på vägen. Mormors hud är full av fläckar. Hon gråter så lätt, när hon är glad, när hon är ledsen, när hon hackar lök, när hon ska säga något, när hon är skadeglad, när hon är lite rörd, när hon ser folk på teve som gråter. Jag är så exakt som mormor. Hon minns sina år som barn, hur hon pulsar i snön till skolan, det är så långt, det är så viktigt att gå i skolan. Alla platser hon bott på: Vånga, Falla, Torp, Risinge, mfl mfl. Man kan på en dag åka till alla platser och hälsa på alla ställen mormor bott på, hela hennes tid på en dag, kroppen, platsen. Mormor berättar om släktingarna och vad som händer med dom. Det är folk som försvinner för varje år, hon ser dom sen, det ser inte så lätt ut, han drack så mycket, hon fick ett missfall just när dom lagade mat och glömde spisen på väg till akuten, det brann nästan ner, huset alldeles öde nu, efter branden, dom släpade ut alla saker, så många hus som brunnit ner, hunden dom hade när hon var liten, så skulle dom flytta så pappan fick skjuta den för ingen ville ha den, att gå bakom pappan på fälten och plocka flyghavre. Mormors händer har mjukt skinn men fingrarna är fulla av knölar, det är så svårt att röra dom, rösten är så trälåg, mormor pratar mycket högt och om någon hör vill man dö. Jag vill krama mormor och känna hur hennes bröst och magar pressas mot min egen framsida, armarna som håller, det är så mycket skinn i omfamningarna. Men jag hinner inte känna, hur fort kan man festa hos Becca? Hinner mormor somna innan mamma hämtar.

Rebeccas gård är öde. En vind och en tuss av grått gräs. Vitta prickar i luften. Det är en film på prärien.

Jag är inte ens bombis på vilket hus.

Det är inte här, det är ingenting, allt är fel. Om jag snubblar nu och bryter benet.

”Klara!”

Sno runt. Becca kommer bakom mig. Det bultar av skräck.

”Tja, du är först.”

Sen är det tyst. Vi går till huset. Det är gult och det står betonglejon på kanten, det ligger plast i trädgården. I dörren kommer epan med Tobbe. Hinner tänka att: Han kommer köra på oss, kommer köra rakt in huset, plöja ner oss, ta oss med in genom hela huset, blod som dras ut ur ben och armar.

Rebeccas ansikte blir som snett, hon tittar på mig, men jag vet inte hur jag ska kunna titta tillbaka. Reb drar upp pannan.

”Becca.”

”Tja Tobbe.”

Till mig:

”Vad gör du här?”

Jag vill dra kroppen åt nåt håll, men vet inte hur jag ska göra så jag bara står.

”Skämta.”

Rebecca ska åka och hämta alla andra, dom hittar inte fram, kommer på mopeder typ vid Regna-korset, så ska hon möta dom där. Snart.

Tobbe går runt i köket.

Jag kollar på hans rörelser tills Rebecca säger att jag ska komma med upp. Rebeccas rum är en vind, snedtak i båda håll, allt är trä. Det är mörkt med sammetsgardiner och sammetsmöbler. Becca borstar håret vid spegeln, alldeles blankt hår, det flyger.

”Asså är det ok att va här med han.”

”Jo, lugnt.”

Det finns speglar överallt i rummet. Jag letar efter min blick och flyr den. Varje gång jag syns förvandlas jag, det blir som tejp i ansiktet, när jag ser Becca samtidigt. Jag hade ändå inte trott att rummet skulle vara såhär. Jag hade inte tänkt men sett framför mig stora rosa blommor som kanske heter magnolia eller rododendron mot ljus bakgrund. Jag vill gå fram till byrån, jag vill se Beccas smink, alla märken och saker, vill se hur dom ligger på bänken, Hur luktar Beccas lakan? Där ligger böcker, vad läser Becca:

Systrar i jeans andra sommaren, Harry Potter och den flammande bågaren. Plus ryggar jag inte kan identifiera. Där ligger Vecko-Revyn och jag tänker på hur jag skulle bläddra i den, så, förstrött. För. Strött. Jag skulle sprida ut orden ur sidorna, allt skulle svämma över när jag bläddrar.

”Vill du kolla katterna?”

Jag nickar.

Allt knakar i huset. Rebecca i trappan. Rebecca säger att dom har ungar, dom är bara tjugofem dagar. *Jävligt konstig tid för dom att föröka sig på.* Dom är i morsans och Magnus sovrum. Hon bara la dom där, sen kunde man inte flytta dom. Stängt med ett elelement för att behålla värmen – jag har aldrig varit i ett skönare rum. Jag vill lägga sig i en boll vid elementet.

Kropparna är alldeles små och man känner inälvorna. Dom vassa kanterna, inte riktigt vassa men spröda, klorna, tänderna. I pälsen som är mjukare än Sallys. Det är mycket obehagligt. Mina händer är torra och i sprickorna i huden sätter sig katthåren fast.

”Detta är Karamell, detta är Sabrina, fast vi kallar henne Sabbe, det här är Musen, här är Zlatan och här är Kent.”

Jag håller i Musen. Att tappa... och fallet kommer få allt i kroppen att splasha ut över golvet, Beccas mammas matta, Beccas mammas sängstolpar och bordet där det står glasdjur. Musen kommer vara överallt i rummet, i bitar. Jag lägger ner henne.

”Man kan hålla såhär.”

Beccas rörelser är som att hon dansar, hon är en del av rummet, nej, rummet är i henne. Sabbe kryper upp längs hennes arm.

”Kolla hon är inte klok. Idiotkatt, idiotekattemysisgumman.”

Becca har katter över hela ansiktet.

”A, inte håret, störde, här, kan du ta henne.”

Var på kroppen får händerna vara.

”Jag måste dra nu. Hare kul med Tobbe. Tror du btw han kommer ta grejer.”

”Va?”

”Han sa det, ju, har du inte hört, han snodde en mp3 när han var hos sin kusin, plus den klockan från hans pappa, kusinens alltså.”

Klockan på armen, är ett knogjärn om Tobbe ska slå ner mig med när jag är ensam med honom, han kommer döda alla katter och sen ta allt av värde, smycken kanske finns här, kanske datorer eller grejer, var har folk pengar.

”Skämta.”

Jag försöker känna efter vad jag gjort med ansiktet. Jag är rädd att det gjort något och det sköljer över mig.

”Tjara.”

Jag sitter på golvet med kattungarna. Lyfter en i taget. Pausar. Om dom somnar, vara försiktig, eller tänk om jag håller dom vakna, tänk om jag borde gå. Jag reser mig.

I köket läser Tobbe väggcalmanackan och dricker norrlands guld. Han hör mig inte så jag hostar. Fortfarande ingen reaktion. Jag kollar på honom. Han bläddrar i posten. Den ligger i en korg fast spretigt.

”Så jävla fet.”

Jag tittar på kylskåpsmagneterna. Han håller upp en bild på en skördetröska i ett reklamblad. Jag nickar.

”Skämta.”

Jag har noll humor.

”Vad har du gjort med Olle Matsson?”

Säger han. Det fladdrar och faller. Det skammar sig i mig, men jag vet inte, vet inte. Trots mvg, på Olle Matssons matteprov ju, vet jag inte.

”Seriöst.”

”Jag... vet inte.”

”Du är så gullig Klara.”

Jag går tillbaka till sovrummet. Hur långt är det till korsningen och tillbaka. Sitter på sängkanten, katterna i filtbot nedanför. Jag tar med händerna längs sidan av magen och bröstet, var kan man hålla händerna, om man ska lyfta. En lyftkran lyfter mig upp ur detta, ett hål i taket. Kan jag ta med mig Musen.

Tobbe kommer in.

Allt bara fortsätter och fortsätter och aldrig händer det. Nu ska han slå ner mig, dunka mitt huvud i sängbordet och ta alla grejer. Han sitter bredvid mig och benet hoppar. Förträngd sexlust, kolla på Tobbes ben, upplyser Sandra, kolla på Patriks ben dårå. Fy fan, fy fan jag vill inte se mer jag vill inte veta vad han tänker. Jo, det vill du.

”Varför säger du absolut nada och är typ assmart?”

”Seriöst gillar du matte?”

”Du är inte så himla social va.”

”Vill du ha öl?”

”Nej tack det är bra.”

”Vill du ha vodka?”

”Nej tack.”

”Tacksam du är.”

”Jag gillart. Du är soft.”

Han sitter kvar. Jag sitter tills han tagit två klunkar, sen går jag till katterna. Jag visar vad dom heter. Tobbe tycker dom är gulliga.

Jag sitter kvar med katterna medan dom andra kommer, mopederna och cyklarna och minimopparna och eporna och alla andra fordon, jag sitter kvar när dom kommer in, när det kommer musik, när det kommer ljud från köket. Klara och Jessica kommer in.

”Åh, min tvilling.”

Det drar i halsmuskeln. Jag dunkar. Klara kramar om mig. Luktas konstigt?

Det kommer läppglans på öronen när hon viskar:

”Jag är glad att du är här.”

*SOM OM ALLT VAR EN ANNAN TID EN ANNAN PLATS OCH SOM OM JAG INTE
FUCKAT UPP ALLT ALLT ALLT.*

Sen går dom loss på kattungarna. Jessica och Klara vet hur man ska ta dom, ta upp dom, hålla dom. Dom äter sötheten tills dom tröttnar och går ut till resten.

Jag stannar. Det rör sig i utkanten av synfältet och jag koncentrerar mig på det, om det bara blir tillräckligt kommer jag kräkas. Då ska jag springa till toaletten, jag vet var den är. Jag ska kräkas och sen är det ok.

Inget händer.

Jag rör mig från kattungarna till kattungarna. Inga ord hörs när folk pratar.

Halv tio ringer jag till mamma. Här blir ingen sömn gjord.

Vi åker hem och jag får aldrig hudens fläckar. Mormor är osams med sin bror för att han sagt att han slutat röka men inte gjort det.

Så skimrande var aldrig havet och solnedgången aldrig.

Fälten ängarna och träden

Aldrig så vackra.

Jag springer, det är min häst, den som är jag, som springer. Det är mörkt men fötterna är hovar är en syn som funkalar överallt. Galoppera in i mörkret, det blåser men var inte rädd, det kommer blåsa över och vi kommer komma fram.

Runt huden finns ett lager av luft, men om jag nuddar tyget dör jag kölddöden. Att stå så stilla att kroppen blir ett äggskal, och jag blir ett ägg.

För att överleva innan bussen kommer måste flykten aktiveras. Jag blir allt över vidderna, att komma fram till en plats för att stanna.

Jag sluter in i skalet. Jag är skalet med innehåll, mjuk gula kan rinna över asfalten, men ännu är jag skyddad. Runt utan utstickande saker som folk kan skära av.

Jag är allt och det rör sig i alla delar. Jag kan inte ta in mer. När Klara kommer kan jag inte se.

Jag kollar så det spänner sig i alla ansiktsmuskler. Nu dör det nu dör det nu dör det.

Bussen är kall fast varm.

Mamma säger:

”Jag ringer till vårdcentralen.”

Jag kollar på henne med inåtvända ögon.

Hon ringer ändå inte.

Lukas bygger lego. Sen bygger han lego igen.

Jag brer en macka med bak-smöret. Det är hårt och jag måste lägga i klumpar. Smöret i gommen. Sen brer jag en till.

Yolanda och Cassidy i hagen. Jag vet inte varför jag gått hit. Det bara gick. Jag har tappat det totalt. Jag bara går och går, inget går som jag, inget går.

Dom breda vita elbanden ser missanpassade ut i resten av det gråa. Här är allt grått, det gröna gräset är grått och det röda huset är grått och det vita huset är grått. Men banden är som att någon missat att måla en bit av pappret. Jag tänker att jag ska ta tag i det och hålla tills jag grillas inifrån.

Yolanda har gräsfläckar och pissfläckar på det vita. Cassidy är grå i hovskägget, beige på det svarta. Hon gör inget, hon bara står där och kollar.

Så kommer dom emot mig. Jag känner suckarna i bröst och mage, hur jag sjunker ihop och hur det är allt jag vill. Det slappnar av och blir som varmt. Jag tar upp händerna ur fickorna, en hand för varje häst. Jag har fingertopparna i pannan, precis under luggen, där pälsen är annorlunda, där den är fluffig och matt och mjuk. Det är knappt att det är hästpäls. Jag känner dom inte, dom är bara som kroppar, bara som vem som helst, bara det att dom är så nära, dom vill vara här, med mig, dom vill ha vad jag har, vad jag ger. Händerna på mularna, andetagen, hur pälsen här är stubbig, det är knappt som hästpäls, jag tror att sälar känns såhär.

Detta är max. Jag vill inte mer än så. Jag kan stanna här alltid.

Jag älskar dom för att dom är så fula.

Dom drar in mig i hagen. Jag går omkring på tovarna tills jag snubblar.

Nedför stup, bara svagt nu, hörs Klaras rop, hur hon faller efter, med en sån fallskärm, binder fast mig runt sig för att dom båda ska lyfta, min kropp pressad ihop, runt formad runt.

Gräset är grått och blött.

”Vem fan är det!”

”Det är Klara.”

”Ligger du här.”

Allt är format efter kullarna i gräset. Jag vrider mig med överkroppen för att kunna ta mig upp, händerna i jorden, det luktar blött, jag andas vatten, jag rör knäna men dom fastnar i alla lägen.

Hilma och Ella vet inte vad dom gör.

Ella nynnar:

Visst känns det som att kärle-eken väntar.

Dom håller mig i varsin arm. Är det ok?

Deras händer kan smitta mig. Med vad som helst: skabb, munsår, herpes, klamydia, svamp, löss, parasiter, maginfluensa, hysteri, trash. Men dom rör.

Dom går över hagen. Yolanda och Cassidy, följer, munnar och ögon, som att dom buffar på luften, puttar den mot mig, jag drar in i stötar.

Deras stall är alldeles annorlunda från Klaras. Ett: det är inte vitt på väggarna, två: det finns också en annan sorts dörrar, dom är gula med galler över. Ljuset kommer från ett fönster men kanske kan man tända nånstans. Sadlarna är i den tredje boxen. Jag sitter på en ryktlåda och benen vill vrida sig ut eller in. Knölar i skelettet fastnar mellan plastfälten på lådan, som att jag glider och fastnar, fram och tillbaka. Dörrarna är alldeles släta, men det ser ut som på låtsas.

Dom är överallt nu.

Och plötsligt säger jag ja när dom frågar:

Kanske kan jag rida kanske Zorro kanske med dom nån gång kanske.

Det var efter att dom hade gett mig godis, jag har inte ätit, det är gift men kanske är det redan kört jag säger att jag kräks om jag äter. Rallybilar. Och dom hade visat mig runt, alla grejer vad deras pappa gjort och vad som var innan: det var en som dog som hade haft typ fåglar, kanske strutsar, eller dom vet inte, det hela är mycket mysko.

Jag kan inte lämna något kvar.

Visst känns det som att kärleken väntar.

Jag går.

Sista:

Straffet.

Mamma hittar mig när jag står i duschen. Jag råkade fastna bara. Vet inte hur länge jag stått. Kanske länge kanske kort, kanske har jag använt schampo? balsam? duschkräm? annat? vatten?

”Vad håller du på med?”

Skriker hon.

Duschar.

Jag vet bara att det inte är det jag gör. Jag vet inte vad mamma vet. Jag vet inte vad hon gör. Jag är bara rädd för vad mamma gör. Jag vill att mamma ska ta hand om mig. Och gå.

Mamma håller mig inuti handduken.

Jag måste göra något med kroppen.

Mamma gnuggar frottén mot huden och håret.

”Gumman.”

Jag skakar av värme.

Allt känns mycket farligt.

Mamma har burit mig till barnakuten.

Vi är i ett rum som heter Vårdrum. Jag läser skylten om och om igen. Jag ligger på en konstig säng. Mamma ringer till mormor och frågar om Lukas är ok. Hon går och hämtar vatten i en vit plastmugg. Jag kan inte dricka.

”Klara. Drick nu.”

Jag kan tyvärr inte dricka. Det kommer förgifta mig.

”Nää. Nu går jag. Jag går nu. Klara. Hör du. Jag går nu. Jag går nu.”

Mammas röst är alldeles spänd. Sen går hon ut. Jag tror att hon försöker smälla i dörren men den är tung och seg så effekten uteblir.

Jag ligger ensam och skakar.

Nu har allt som var en suddig sak i min hjärtbark blivit till *fakta*.

Fakta:

Dom säger att jag är störd.

Jag är störd.

Jag är ätstörd.

Jag är störd.

Dom säger att jag måste börja äta. Men det enda jag vill äta är Klara. Jag vill bara äta för att älska. Jag vill att Klara ska äta mig. Vill att världen ska sluka mig.

Tyvärr ger jag världen kräksjuka.

Dom sätter sond på mig. Det tar hundra år. Det är en slang in genom näsan, den skrapar sönder strupen.

Mamma viskar:

”Jag trodde inte det var så allvarligt.”

Hon tittar på läkaren, det är en man mad vit rock och ett skelande öga, hon tittar bort igen för man kan inte kolla på hans fejs utan att kolla på ögat. Hon viskar:

”Förlåt.”

Han säger till mig att jag ska vara stilla. Men jag kan inte sluta skaka. Kroppen kan inte vara här.

[hej]

Förlåt.

Jag skriver.

Jag skriver nu till *dig* (är det du? är du Klara?)

Jag skriver för att be om förlåtelse för att jag skriver detta – jag vet att man inte får prata om det.

Jag skriver för att försöka förklara.

Jag skriver för att be om förlåtelse för att mitt försök att förklara failar. Massivt.

Fattar jag ens själv?

Vill jag att du fattar?

Vet jag inte att dom som säger att dom fattar är dom som *verkligen inte fattar* och jag vill ändå inte att du ska vara en av dom.

Förlåt.

Jag skriver förlåt till dig plus Klara plus mamma plus Lukas plus mormor plus Sally plus Candy plus Zorro plus Fleygur plus övriga plus världen.

Broderar *fucking förlåt* i pannan!

Skriver.

En gång skriver jag.

En gång ska jag skriva.

[då]

Mamma frågar om jag ville bli smal, hon undrar vad detta handlar om. Jag orkar inte svara.

Jag har sonden en vecka. Sen får jag drick näringsdrycker. Sen får jag äta smörgåsar. Jag kämpar ett tag. Sedan. Kapitulation.

Egentligen har ingenting förändrats.

Jag känner så mycket att jag måste kräkas.

Jag är tom.

Jag är ingenting.

En natt ligger jag i sjukhussängen. Mamma sov här första nätterna men nu måste hon vara hos Lukas. Jag är ensam nu. Utslängd i detta.

Jag känner på kroppen. Det är tröstande när den känns hård och skör. Under mina händer börjar kroppen förändras. Det växer ut muskler, det växer ut hårda hovar, halsen blir så lång, manen, svansen, pälsen. Mitt ansikte. Konkav nosrygg. Ögonen sträcks ut mot sidorna. Jag ser nu allting helt annorlunda. Hästar kan se nästan trehundrasextio grader, det är bara rakt fram och rakt bak dom inte kan se. Jag ser inte framåt, jag ser ingen framtid, jag ser ingen dåtid. Det finns bara nu. Jag ligger i sängen. Jag ligger i sängen i en hästkropp. Jag har på riktigt förvandlats. Är det detta som ska rädda mig?

Jag står bunden vid den höj- och sänkbara sängen. Jag har ett hästtäck över mig, det är ljusblått och det står Tillhör Landstinget på det.

Jag försöker slita mig fri. Det här är inte min miljö. Jag hör inte hemma.

Om detta inte hade hänt:

Klaras rörelser i stallet. Dom är alldeles tysta.

Jag skulle säga:

Har du blivit jag.

Klara gör onödiga saker. Hon borstar, hon putsar namnskyltar. Zorro: e. Finnegans Wake u. Miranda. Jag följer Klaras pappas handstil. Det ser så fult ut. Linda borde göra om. Hon skriver som en gud. Hon skriver bokstäverna runda och snirkliga. Zorro blir magisk när Linda skriver hans namn.

Jag gör samma sak som Klara. Jag måste prata med Klara.

Dom måste ta in hästarna nu. Det kommer rök ur munnarna och bajset. Allt krasar.

Innan vi går, jag rör lite vid munnen, testar hur musklerna funkcar. Men Klara säger:

”Klara. Vad gör du?”

”Inget.”

”Jag tycker du är som jag vet inte du kanske, oj helvete, du blöder.”

Jag tittar ner, en pöl av blod rinner under mina fötter, längs benen låren.

”Här.”

Klara har hårt papper och torkar över munnen, läppen, näsan.

”Man kan göra som en tuss. Du ser ut som gris. Vad fan hände.”

”Jag vet inte.”

”Du kanske ska sitta här.”

Klara håller alla grimskäften på gårdsplanen, Fleygur, Zorro, Aston. Killarna flockas runt Klara. Klara vill inte ha någon.

Hon kan hålla alla.

”Ok då testar vi om ni hittar nåt dårå.”

Hon släpper dom när dom nästan är inne i stalden av ladan, dom märker inget, hon bara knäpper upp haken, dom bara går in. Mellan tänderna visslar Klara nu. *Always look on the bright side of life.*

”Nu vet vi det. Mvg i orientering. Check.”

Hon slår igen boxdörrarna. Aston hoppar lite. Ljudet av maten.

Jag sitter kvar på bocken, den målade hästen, leken. Absolut inget behov av att ha.

”Är det bättre nu?”

Jag nickar.

Mamma tittar på mig i hundra år.

Detta duger inte.

Jag är en månad på barnpsyk.

Är du mätt nu?

Nej jag kan aldrig bli det, det brinner och elden måste matas.

Det är en sjuksköterska som ser exakt ut som min NO-lärare. Hon håller händerna som en tyngd på mina axlar medan jag får öva på att stå stilla. Det finns något alldeles ociviliserat i mig. Jag rör mig utan kontroll. Jag måste bara studsa och hoppa hela tiden. Jag får inte stanna. Hon matar mig med mackor och turkisk yoghurt. Det finns en bestämd matlista över dom olika mellanmålen. Planerat exakt för varje dag i veckan. Jag lär mig mäta upp mina portioner med decilitermått. Så att man är säker på att man får i sig exakt vad man ska. Jag lär mig skrapa av smöret från mackorna och kleta fast det under bordet eller på mina mjukisbyxor. Jag går runt och luktar av härsket smör.

Christian hör röster som inte finns. Därför sitter han alltid i korridoren. Han lyssnar på högsta volym, så alla hör: *Jag ska följa dig genom eld och vatten, över land och hav. Jag ska älska dig tills hjärtat slutar att slå.*

Jag är ett alldeles äckligt barn. Jag måste verkligen känna skelettet i kroppen, annars tror jag att jag är en slemklump.

Jag jämför min kropp med dom tecknade skeletten som finns i *Ringaren i Notre Dame*. Man får inte kolla på *Jordan rättsläkare* för Christian kan bli triggad. Han kan inte kontrollera sin ilska.

Jag lär mig kasta tallrikar mot väggen. Dom är av plast så det är lugnt. Vårdarna håller fast mig fastän jag sparkar. Dom håller fast. Dom släpper inte. Förrän jag inte orkar mer. Dom håller. Genom eld och vatten. Tills hjärtat slutar att slå.

Klara kommer aldrig och hälsar på.

Men en dag kommer Hilma och Ella. Dom har tagit med sig nummer av Min Häst och vi sitter i dagrummet och bläddrar. Dom frågar inte precis något. Bara: Hur är det? Jag säger ingenting. Det blir tyst. Jag vänder blad. Vi gör ett test. Vilken häst i Stallgänget är mest du? Jag blir Jasmine. Hilma Rejsab. Ella blir Trullan.

Jasmine är en stirrig men snäll och lite rädd, före detta travare. Jag är så före detta. Jag har blivit så skadad. Jasmine blir lugn om hon får gå tillsammans med Rejsab eller Trullan. Jasmine behöver dom.

När jag tänker det, behöver, så känner jag att nu måste dom gå.

Hilma och Ella går.

En annan dag kommer dom tillbaka. Jag fattar inte vad som händer.

En natt har jag en så verklig dröm.

Klara säger att jag måste hoppa från ladugårdstaket. Det är inte farligt, jag kommer landa i gödselstacken.

Det känns som om jag ska dö men jag hoppar.

Jag landar i bajset.

Klara skrattar åt mig. Jag är alldeles äcklig. Klara bara skrattar.

Hon säger:

”Fräscht. Dig vill man ju verkligen vara med.”

Mina ögon tåras. Gödselångorna.

”Så jävla fräscht.”

Klara går, jag ser hur hon möter upp Rebecca. Dom faller in i varandras skratt. Jag luktar så äckligt. Bajs och blod rinner ur mina ögon. Jag sitter fast i stacken. Kommer inte upp. Allt i mig är skadat. Jag hör Klaras skratt.

Det är en dröm.

Det är en fantasi.

Jag kastar gödsel på Klara. Jag kastar och kastar. Hon täcks av skit. Jag hör hennes skratt. Jag blir plötsligt galen. Galen av vrede. Det kramar hjärtat. Jag kastar, kastar, kastar. Klara. Fräsch.

När jag kommer hem.

Allt är annorlunda.

Allt är samma.

Mamma är hemma med mig. Något annat går inte. Jag kan inte lämnas ensam. Jag orkar ju ännu inte med skolan. Jag måste slussas ut långsamt. Man kan vara sjukskriven på ett särskilt sätt om man har alldeles sjuka barn, det löser sig byråkratiskt. Jag tänker att mamma borde jobba nu ju. Men hon är bredvid mig i soffan, vi ska kolla film.

Ella har kommit med skolböcker så jag begraver mig i arbete. Mamma borde också jobba.

När jag inte läser bakar jag. Jag väljer en kokbok i taget och bakar allt från pärm till pärm. Jag vill göda min familj. Men jag får of course själv aldrig smaka. Oftast blir det topp, men ibland blir det misslyckat. Jag behöver att alla andra äter. Jag måste vara den som tar in minst. Jag måste vinna på något sätt. Annars kan jag aldrig överleva.

Mamma skjutsar mig till bup. Jag ska spela spel med kuratorn. Inget händer.

Golvet hoppar och jag hoppar tillbaka för att hålla det på mattan, stilla, mjukt.

– Felet med hälften av alla ungarna är att dom bara rider med händerna.

Birgit nickar. Hon står vid framridningsbanan tillsammans med några ponnymatadorer söderifrån och de ser kritiska men samtidigt roade ut. Smått överlägsna som om de ensamma satt inne med allt kunskande.^v

Det speglar sig i fönstret men jag ser Cassidy. Jag backar in i rummet. Jag ser Ella och Hilma och Yolanda. Skrittar långsamt längs vägen, i gatlyktorna. Ella vrider bak huvudet, och jag tänker att hon säger till Hilma. Hon säger:

”Skönt ändå. Att hon inte är med.”

Att jag inte nappade, inte hängde på, inte följde efter.

Såklart.

Hilma böjer sig över Yolandas hals, smeker pälsen.

Såklart.

(Sorg.)

Mamma säger att man kan också vara hemma.

Hjärt-hjärnan viskar:

Mamma är döende.

Jag tänker att mamma är döende för att det är jag som dödar henne. Pappa hade redan tröttnat. Hundra år sen. Minns bara en kort stund nu, nu när jag tänker på Döden. Minns att:

Han säger aldrig något. Jag äter mamma inifrån. Pappa har redan gett upp. Han har börjat sova i rummet bredvid garaget. Mamma gråter dödens tårar. (Och då hade jag inte ens börjat med *grejen*, då hade jag bara varit en vanlig äcklig unge som åt pappas själ tills han inte orkade längre och: Försvann. (Han ringde till sjukhuset, han kom aldrig dit.))

Mamma säger till mig en dag:

”Du kunde ha dött.”

Hon frågar om jag fattar.

Jag sitter nu alldeles stilla. Måste sen hoppa. Måste hoppa mer sen pga sitter stilla nu.

Börjar gråta pga gråten tar så mycket energi. Man blir alldeles utmattad.

Första gången jag är i skolan.

Det är en psykbubbla runt mig.

Jag är värre än innan. Jag är tystnaden.

Jag slänger mitt medhavda mellanmål i papperskorgen på toan.

Men.

Hilma och Ella säger:

HEJ.

Kanske verkligt.

När jag är med Zorro: hur kan det kännas så som farväl.

Jag har händerna i manen. Jag drar längs med hans rygg. Gömmer som små saker i gropan mellan skinkorna. Några hårstrån, blandar Zorros hår med mitt eget.

Zorro:

Låter mig hållas.

Han är Gandalf, uråldrig och vis, Dumbledore, han är tiden. Han kommer dö snart. Dom gamla kan inte överleva slutet.

Förlåt.

Förlåt förlåt förlåt förlåt förlåt.

Jag vill slå honom så han bli skärrad, stegrar sig i boxen, kanske kommer ett åskväder och skrämmer honom, hovarna i luften, han hatar mig, han attackerar mig, tänderna och hovarna, dom hårda delarna, hur han sparkar mig i huvudet så skallen spräcks, ett hovmärke mitt i ansiktet, blodet i hålen efter broddarna.

Jag andas ut lite i taget, tills bröstkorgen är helt hoptryckt, dra inte in mer nu.

Jag lägger kinden och axeln mot bogen. Han nosar på golvet i krubban på mina byxor. Jag vill att han ska slicka mig så det blir slem. Jag vill känna hur han känns inuti.

Att vara Zorro.

Följa hans rörelser i boxen. Känna när han rör sig.

Päls, päls, päls, hår, hår, hår.

Jag älskar mjuka saker.

Jag har inte sett Klaras mamma i en evighet, när hon kommer in i stallet hör jag inte.

”Gud förlåt vad jag skrämde dig.”

Jag kan inte klappa mera.

”Är Klara här? Är du ensam här?”

Jag nickar och säger:

Ingen fara.

”Ok.”

Efteråt måste jag sätta mig i hörnet, oavsett om Zorro trampar på mig. Benen är inte ben, dom är blad, dom vissnar och ruttnar, och blir porösa högar för igelkottar att bo i.

Håret mot boxväggen. Jessica skulle tycka: så jävla vidrigt. Men detta är ändå ok, med Becca och Klara. Dom tittar från ett foto i en fotoautomat på mig. Dom är svartvita och alldeles ihop.

Dom ler. Klaras tandställning. Becca efter tandställning, små jämna vita. För länge sen ramlade jag från Fleygur och något hände med en framtand i nerkäken. Jag har tungan där, länge länge, tills det isar beskt. Den känns som en konstig färg.

Dom skrattar, mot varandra, åt mig. Dom kysser varandra över hela ansiktet.

Huvudet dunkar in i väggen.

Zorro darrar till, som att det hände inuti honom.

Jag måste hålla i väggen för att resa mig. Jag måste upp och ut.

Klara.

Klara.

Klara.

Klara.

Klara.

Klara.

Det stegras och suddas ut i kanterna. Jag vet inte vad som händer och det får mig att dö. Jag känner kroppen och hjärtat och hjärnan, det känns så alldeles mycket, så varför är det samtidigt bara obegripligt och stelt. Det håller inte på, det stannar och det famlar och det ramlar över en och bort från en.

Allt mycket oklart.

Jag tar i alla sina saker. Fingret drar över bokryggarna. Här är hästarna och krigen, här gör det ont. Jag håller i en grej som Lukas gjorde. Han var liten jag vet inte vad det är, av trä och gul färg, väldigt ful. Nagellacken kan stå på en perfekt rad. Lila, lilaglitter, lilaglitter med små glitter, milano, new york. Här är teckningarna. En fjording, en arab, flygande man och galopp men den blev inte bra, en lipizzaner, en frieser, Johnny Depp och Orlando Bloom, en arab till som stegrar sig, en welsh, en solnedgång, havet. Sängen, ett påslakan med gamla bilder på barn, lampan vid sängen är gul, allt är gult. Det bara tränger in i mig, alla grejer ligger över, det är ett hav. Det är ett hav som är fullt av kantiga grejer. Nu drunknar jag. Nu bubblar det mellan grejerna när jag skriker på hjälp. Det är en pool i källaren i en lyxig villa, här går en betjänt och kammar kanterna på vattnet, men ser mig inte under ytan, jag bara bubblar och ropar. Jag måste rensa ut alla mina saker, detta funkar inte. Jag börjar lägga ner i lådor.

Mellan mitt och Klaras rum är allt annorlunda. Dom kan inte ens tillhöra samma art, båda dessa rum kan inte vara rum pga så olika.

På mattan blundar jag och kollar på Klaras rum.

Och gå i Klaras rum. Hålla i Klaras saker.

Kolla upp i taket. En lampa som är en kristallkrona fast av barnpärlor. Titta titta titta tills det spricker i ögonen. Hur det känns att se, hur man ser med känseln.

Blunda och känna mattan. Något mormor vävt i vävstolen, här är jeans och här är lakan, här är tyg som hon haft på sin kropp.

Jag är alldeles utspridd i världen och kunde jag bara samla mig.

Klara viskar:

”Vad gör du?”

”Städar lite bara.”

”Minns du när pappa tapetserade och gjorde biblioteket?”

”Mm.”

”Tapeten ser ut som böcker, mamma tyckte det var så jävla fult. Hon ba:

VI KAN INE HA DET SÅHÄR.

Och du kom in och ba:

Gud vad mycket böcker ni har.”

”Mm.”

”Jag hatar att städa.”

”Jag vet.”

”Jag älskar dock städa stallet.”

”Mm.”

”Jag vet vart allt ska va.”

”Mm.”

”Vet du.”

Jag följer med mamma till hennes ridlektion. Alla andra är vuxna.

Mamma: Vi behöver kvalitetstid.

Mamma kollar på mig.

Kroppen gör:

Överkroppen sjunker in, utsidan av låren vrids fram och spänns, inget känns i fötterna, nacken orkar inte huvudet, jag behöver ha kuddar i luften om jag ska orka, något håll att vrida åt.

Det är tomt men Monika skrattar:

”Så du ska vara med tanterna nu.”

Det sköljer över mig. Tänk på att det går över.

Maria ler och jag måste falla genom ett hål.

Mamma oroar sig för mig, kollar hennes rörelser, hur hon går, och kroppen gör allt så konstigt, skorna fastnar, benen hoppar, allt osynk. Mammans ögon fast hon ler.

Maria lägger handen på min axel, ut ur fingertopparna kommer något in i mig. Jag andas alldeles tungt och det skakar.

”Candy är ju inte van vid sena lektioner men det går nog bra.”

Jag har:

Ingen åsikt.

Ingen idé.

Maria bredvid mig i spiltan. Det är som om Maria glömt all historia, eller som om hon hört den från nån annan.

”Det går bra.”

Jag håller på att avlida, jag måste avliva mig, jag måste slaktas snarast, jag kan inte tillåtas lida. Inte tillåtas lita.

Sadelgjorden och bettet och hovarna. Det gräver över mig.

Candy fattar inte vad som händer. Så hon funkalar. Jag lägger sadeln. Candy kanske hatar mig. Spänna löst. Kanske kanske. Jag sätter grimman runt halsen, bettet mot munnen, hamnar mitt i tänderna. Metall mot skelett. Det bränner i huden. Jag trycker armbågen i sidan, Candy rycker till, lite. Jag trycker bettet mot tänderna, gräver in fingrarna i mungipan, men mungipan är alldeles vid tänderna, jag håller runt käken, den glider mig ur händerna. Candy drar huvudet åt sidan, jag hänger runt halsen och bettet slår mot väggen, jag håller i manen, i luggen, dom drar.

Varför är det aldrig någon som räddar mig.

När Candy gapar fattar jag först inte. Jag orkar inte röra armarna. Jag blinkar, sätter fast. Trasslar pannband och käkrem och nackstycke. Det lever fortfarande.

Jag rider med mamma. Jag tittar på mamma och tittar så länge att hon blir någon annans mamma, någon som inte alls kan klibba sig fast på mig. Titta tills mammas rörelser och eventuella likheter är borta. Att hon har tjocka ben, eller bara ben som ser ut som om dom inte kan rida. Att det syns även på marken. Jag kan inte tänka så. Jag måste sluta tänka. Hur armarna guppar och bara att det är något mjukt och ofarligt i mig. Att om man skulle veta att det är min mamma så fattar man att jag är samma som okunniga som en liten blubb bara som att man fattar verkligen att detta är inte material för hårda saker, tex hästar tex flickor tex stall tex skolor tex livet. Man fattar att jag är ba som fluff, som ihåligt, det är ingen ordning, eller en konstig ordning.

På läktaren har någon satt en nalle. Detta är jag. Det hänger tyg i trasor.

Något på tygeln har gått upp och jag gillar att pilla på såna saker. Jag vill se allt helt och blankt, jag vill också att allt ska slitas sönder, tills inget är kvar och det måste bytas ut. Också det att tygeln består av trådar. Det går att tänka på trådar. Allt är trådar. Inuti finns mer tråd. Att följa tråden runt som i ett mönster som en labyrint. Jag rör tråden i tygeln, jag rör mig i tråden i tygeln.

”Klara.”

Jag råkar härma mammas överkropp när vi rider över bommarna.

”Hon måste ta långa steg eftersom dom andra är större, testa att stå upp.”

Jag nickar. Candy snubblar runt, jag tycker så synd om Candy, jag älskar Candy så det gör ont, så jag blir ond, jag borde inte utsätta Candy för detta, jag borde inte, jag älskar Candy så jag hatar henne när hon inte älskar, jag behöver Candys kärlek så himla mycket. Vad skulle detta göra.

Dom rider runt, runt, runt, rider runt runt. Jag domnar och tappar, det glider undan. Jag känner inte Candy. Jag har aldrig sett henne förut, aldrig känt henne hört henne luktat henne. Jag andas men det är tomt. Vad brukade det lukta. Sött, lätt, tungt av träspån, bajset, jag älskar lukten av hästbajs, ju, nu känns inget, det luktar varmt, jag kan inte vara här, vad händer sen, sen sen, det går inte, allt är ett rum utan något utanför, finns inga andra tider.

Jag kan inte vara här.

Jag kan bara vara här.

Jag hade såklart trott. (Jag får aldrig mera tro! Aldrig mera hoppas!) Trott att det skulle kunna vara något annat på kvällen, alldeles annat.

Är du dum i huvudet eller?

(Ja.)

Det går bara att viska.

Äntligen skrittar vi. Om jag bara går så är det på riktigt som att jag går, det går, det kan. Jag är Candy och Candy är jag, jag känner att jag är där, jag känner något, det rör sig inom mig, som om trådarna inuti mig går in i Candy. Trådar in i och ut i och.

Efteråt i bilen.

Detta har hänt:

Jag snubblar på tröskeln till bilen och slår huvudet i kanten på dörren, en grop uppstår i pannan, jag kan inte prata först, det blinkar, det är salt i luften, jag kan inte röra mig utan fastnar så, på väg in, nedhukad. Mamma:

”Herregud.”

Vi sitter stilla i bilen. Mamma går ut och hämtar grejer: is, värktabletter, vatten, mjuka saker, plåster. Vi sitter stilla igen.

”Behöver du lägga dig ner?”

Någon frågar om jag vill spy. Det kanske är hjärnskakning.

Jag säger bara nej.

Detta händer inte. Klara annars, händer, över ögonen, kalla efter vintern.

”Klantarsel. Jag visste att du skulle komma tillbaka.”

Mamma kör hem.

Plötsligt:

”Man får sluta.”

Träden slår mot bilen. Det skär. Man dör. Nu. Alla dör.

”Vill du det.”

Självklart vill man skrika nu. Bli i hela sin existens ett NEJ. Man vill slappna av och bara ja, okej. Man vill att nu ska någon köra på bilen och krocka, man ska flyga fram mot plasten vid handskfacket, luckan ska öppnas, man ska dö och magiskt krympa tills man råkar hamna inuti bilens gångar, bilen som världsmaskin, man blir alldeles slukad och gasad.

Jag håller andan.

Tills mamma säger:

”Vad håller du på, Klara, sluta, sluta, vad gör du.”

Det skulle inte hjälpa.

Jag måste bara fylla världen.

Jag rör lite vid läpparna, rör på dom, så dom rör sig som nej.

Vad jag gör av all denna tid:

Ritar hästar

Springer

Tänker på Klara

Tänker på Candy

Läser sina böcker

Bläddrar i mina böcker utan att läsa

Tittar i spegeln när munnen rör sig som om jag pratar fast jag är tyst

Tänker på Zorro

Suddar det jag ritar

Slänger det jag ritar

Tänker på mamma

Klappar på Sally

Hoppar

Tänker på Fleygur

Går

Går mot Klaras

Går bort

Tänker på Ella och Hilma

Tänker inte

Känner efter smuts på alla saker

Tänker på Klaras hår

Tänker på att jag hatar Rebecca och Lisa och Jessica

Tänker på att jag hatar Klara

Tänker på mamma

Håller Sally

Dricker o'boy

Är trött

Sover

Sover inte

Läxor

Tittar på fåglar

Gör rörelserna i galoppen

Känner på hur det rör sig inuti

Känner på Candy

Får hår i ansiktet

Drar håret ur ansiktet

Får hår på händerna

Behöver mjukt

Behöver hårt

Dör

Överlever

Är hungrig

Stryker mig över pälsen

Jag skriver på ett papper:

Det blir inte bättre.

Det kommer aldrig gå över.

Nej, det kommer aldrig gå över.

Man lever sen dör man sen överlever man sen.

Mammas röst dunderar. Fyller mig. Det är som skräck. Ve och fasa. Det är allt som går att ta hand om. Mamma i hela mig. Jag blir så väl omhändertagen.

I mammas famn. Också helt innesluten. Mammas kropp så nära, jag fastnar i en konstig ställning, som att jag pressas ihop. Värmen från mamma. Mamma kysser mig och kramar mig. Lilla gumman. Du kommer klara detta. Vi kommer. Hon kysser och kramar mig.

Jessica gör duckface:

”Så jävla perverst.”

Jag sitter kvar. Händer stryker över håret, deras pälsar växer ihop.

Jag ska aldrig mer.

Jag och mamma dricker o’boy och äter macka.

Jag och mamma dricker o'boy och äter macka.

Jag och mamma dricker o'boy och äter macka.

Jag och mamma dricker juice och äter spagetti med köttfärssås.

Och igen.

Och igen.

Nöta. Ut.

Klara ringer:

”Hej vad gör du.”

”Hej.”

...

”Vad gör du.”

”Ing... sover.”

”Är du sjuk?”

”Hm. Nej.”

”Tänkte kolla om du vill komma över.”

...

”Hallå där köp blåbär.”

”Hm jag tror inte det.”

Huden vibrerar i telefonen. Växter äter inifrån. Det stör sig.

”Men ah, alltså, jag skulle också fråga då för Ella frågade om jag om ville rida med dom?”

”Ella?”

”Mm. Och Hilma.”

”Hilma?”

”Mm. Så ja, om jag kan ta Zorro kanske.”

Det stör sig så jävla mycket.

”Sure.”

Dom skrattar i Klaras hus när jag går nerför plattorna i gräsmattan. Jag kan höra hur dom skriker. Hur dom dricker. Hur dom tar i varandra.

Jag går i gräset och gruset. Jag kan aldrig lära sig att hitta.

Fleygurs mule, en morot, slickar, slemmet rinner, först är det varmt sen blir det kallt.

Zorros mule, en morot, slickar, klappar av det på nosryggen.

”Ska vi. Vi ska, ut, du”, viskar jag i hans kind.

Det klappar i frusen lera. Jag möter dom vid gamla kyrkan.

Vi tar oss långsamt genom byn och skogen.

Andra hållet jämfört med mig och Klara.

Jag följer Zorro i rörelserna, han går, jag går.

Det klickar när hjärtat expanderar. Som att det flyter ut ur hela min kropp. Jag ser det. Som tjock kolasås. Det luktar sött och jag vill ta på det, varmt som elementen i bildsalen efter att man dött frostdöden. Det pickar och klickar och helt utan anledning. Rinner ut ur mig, ut i världen. Jag har ett hjärta som omsluter allt. Herregud. Precis innan solnedgången. Ljuset. Jag är alldeles utom mig. Det ska vara där. Det är allt, allt.

Ella skrattar som en gris. Hilma skrattar åt Ella. Jag slukas av skrattet. Det slukas av allt. Det är så farligt. Så fruktansvärt farligt.

Det är nästan mörkt, totalt. Jag kommer upp på stallplanen, sitter av och faller nästan av köldskador. Håller i Zorros man.

Jag ser henne inte först. Först hör jag steget och känner något. Precis bredvid dörren står Klara. Hon är helt stilla. Jag är också helt stilla.

Runt ögonen finns en suddig svärta. Klaras händer genom håret, i fickorna, ur fickorna. Helt stilla. Lukten av Zorro, pyttelite svett och skog.

Så jag säger:

”Hej.”

Klara svarar:

”Hej.”

Jag känner inte längre Klara som en härlighet eller ett hot.

Jag märker det när vi möts i skogen.

Jag märker att Klara är.

Klara.

Så som jag också är Klara.

Jag kan. Klara.

Detta.

Jag känner inte längre Klara som gudinna. Hon är ju bara. Klara.

Så som jag är Klara.

Jag kan vara. Klara.

Och jag känner inte längre att jag måste vara med Klara. Jag kan vara med andra. Jag kan finnas. Jag kan vara ensam eller ihop. Jag kan allt. Nu.

Vi rider över fälten, mot bergen och solnedgången. Hilma skrattar. Ella skrattar. Jag skrattar. Andas som fniss fniss fniss. Denna spasm i munhålan. Rörelsen ner genom min lilla knöliga hästkropp.

Kanske finns det fantastiska grejer liksom *bakom*. Vi äter luft och vatten och lukt och mat. Vi gnäggjar och skrattar. All denna värld. Vi håller.

Jag viskar:

”Jo.”

ⁱ Rodnas föl, 142.

ⁱⁱ Klaras egen seger, 13.

ⁱⁱⁱ Strama tyglar Annika, 17.

^{iv} Rodnas föl, 32.

^v Ponnyallsvenskan, 83.